

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENE VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaft betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

OVERZICHT VAN HET VLAAMSCH RECHTSLEVEN GEDURENDE HET VORIG RECHTERLIJK JAAR

Wanneer we even de voornaamste gebeurtenissen overzien die belang hebben voor de Vlaamsche juridische kultuur, is er alle reden om over het verlopen rechterlijk jaar uiterst tevreden te zijn.

Het nieuw regiem op het gebruik der talen in gerechtszaken, dat in voege gebracht werd door de wet van 15 Juni 1935, is thans volledig gestabiliseerd en de toepassing van de wettelijke bepalingen geschiedt zonder eenige moeilijkheid. Hier en daar bestendigt zich nog wel een onbeduidend verzet. Zoo hebben bvb. een paar advocaten uit Antwerpen de gewoonte aangenomen bij de proceduurstukken, die ze doen beteekenen en die, ingevolge de wet, in het Nederlandsch gesteld zijn, een Fransche vertaling te voegen. Deze handelwijze is zonder twijfel in strijd met de wettelijke bepalingen; doch dit laatste wanhopig verzet is zoo onbeduidend, dat er werkelijk geen ernstig belang dient aan gehecht te worden.

Al is nu de taal van heel de geschreven procedure in de Vlaamsche gewesten uitsluitend Nederlandsch, en al beteekent zulks een buitengewone aanwinst voor de Vlaamsche kultuur, toch moet het ons van het hart dat, buiten heel wat loffelijke uitzonderingen, taal en stijl van onze arresten en vonnissen nog buitengewoon veel te wenschen over laten. Zulks is eerst en vooral het geval met de Vlaamsche arresten van ons Hof van Verbreking. Deze arresten, die in het rechtsleven zulke ongemeene beteekenissen

hebben, zouden op taalgebied bijzonder dienen verzorgd te worden, ten einde alle misverstand of verkeerde intepretatie te vermijden. Het zijn echter maar al te dikwijls onbeholpen vertalingen die haast op elken regel indruischen tegen het Nederlandsch taaleigen. Hieraan zou, tenminste voor wat het Hof van Verbreking betreft, onverwijld dienen verholpen te worden. Het zou toch zeer gemakkelijk te verwezenlijken zijn aan de griffie van het Hof een taalkundige te hechten die er zou voor zorgen dat de Fransche en de Nederlandsche teksten van de arresten volledig zouden overeenstemmen, en verder dat de Nederlandsche arresten in een onberispelijke taal zouden zijn opgesteld.

Wanneer het Hof van Verbreking het voorbeeld geeft van een werkelijk niet te verschoonen slordigheid op het gebied van de taal, is het zeer begrijpelijk dat ook in de Hoven en Rechtbanken hetzelfde euvel kan vastgesteld worden. Zoo vele arresten en vonnissen die in het « Rechtskundig Weekblad » werden gepubliceerd, staan vol storende zinswendingen en verkeerd gebruikte termen. Dat zulks tijdens de overgangsperiode, die we thans beleven, onvermijdelijk was, zal iedereen graag toegeven, doch het hoort dat deze overgangsperiode niet al te lang dure!

Het is de bedoeling van het « Rechtskundig Weekblad » dit jaar een rubriek te openen waarin van bevoegde zijde zal gewezen worden op de fouten en tekortkomingen, die voorko-

men in de rechterlijke beslissingen die ons blad publiceert. We hopen dat deze poging er terdege moge toe bijdragen aan den thans bestaanden erbarmelijken toestand een einde te stellen.

Een lichtpunt in het voorbijge rechterlijk jaar was het rechtskundig congres dat te Leuven is gehouden geworden en dat door talrijke Vlaamsche juristen werd bijgewoond. De besprekingen die er plaats hadden betreffende de tekortkomingen der wet van 20 Juli 1932, gaven aanleiding tot het aanstellen eener commissie die een grondig wetsvoorstel tot wijziging van de bepalingen dezer wet zou voorbereiden.

Naar we vernomen hebben heeft deze commissie reeds meerdere vergaderingen gehouden en heeft ze zich bezig gehouden met het opstellen van een uitvoerig verslag, dat weldra in het « Rechtskundig Weekblad » zal worden gepubliceerd.

Het Rechtskundig Congres gaf ook aan de Vlaamsche juristen de gelegenheid een academische zitting bij te wonen van buitengewoon belang, gewijd aan de herdenking van het honderdjarig bestaan van het Nederlandsch burgerlijk wetboek. We hadden het voorrecht op deze vergadering de merkwaardige spreekbeurten te kunnen hooren van Prof. Meijers uit Leiden, Prof. Bellefroid uit Nijmegen, en Prof. Van Dievoet uit Leuven, die voordrachten hielden van zeer bijzondere wetenschappelijke beteekenis. Dit congres stond dan ook heelemaal in het teken van het sterke eenheidsgevoel dat Noord- en Zuid-Nederland op kultureel gebied vereenigt en de vele Vlaamsche juristen, die het geluk hadden dit congres te Leuven bij te wonen, zullen er een blijde herinnering aan bewaren.

Na heel wat strijd, waarin ook het « Rechtskundig Weekblad » stelling had genomen, is in den loop van het vorig jaar de Koninklijke Vlaamsche Academie voor Wetenschappen opgericht geworden en in het Staatsblad van 28 Juli l.l. verschenen de benoemingen van de eerste kernen der drie klassen van deze Academie. De Vlamingen hebben er zich ten zeerste over verheugd dat bij de stichting van deze Vlaamsche Academie voor Wetenschappen het principe van de zelfstandigheid volkomen gaaf is aangenomen geworden en dat ook, voor wat de benoemingen van de eerste kernen betreft, de regeering in ruime mate rekening heeft gehouden met de voorstellen die gedaan werden

door de Vereeniging voor Wetenschap en de Koninklijke Vlaamsche Academie voor Taal- en Letterkunde.

Als juristen moeten wij het op prijs stellen dat de regeering zich terdege rekenschap heeft gegeven van de buitengewone beteekenis die de rechtswetenschap in dezen tijd inneemt, daar bij de kern van de tien eerste leden in de klasse der moreele en politieke wetenschappen, drie juristen zijn aangeduid geworden. Het zal vooral de Vlaamsche juristen verheugd hebben dat hierbij twee van de meest gewaardeerde en meest geliefde vertegenwoordigers der Vlaamsche rechtswetenschap zijn in aanmerking gekomen, Prof. Bellefroid en Prof. Van Dievoet : Prof. Bellefroid, pro-rector der Universiteit van Nijmegen, een van de beste kenners zoowel van het Belgisch als van het Nederlandsch recht, iemand die reeds sedert zooveel jaren zich ingespannen heeft voor het verspreiden van de Vlaamsche rechtstaal, die het lastigste en ondankbaarste werk heeft verricht om ons de noodige instrumenten te geven die den opbloei van de Vlaamsche rechtswetenschap mogelijk maakten, namelijk het Fransch-Nederlandsch woordenboek van rechtstermen en de talrijke code-vertalingen en die ons daarbij nog zooveel belangrijke wetenschappelijke werken over het recht heeft geschonken; en Prof. Van Dievoet, die zooveel generaties Vlaamsche juristen heeft gevormd, die zulk een belangrijk aandeel heeft gehad in de ontduubeling der rechtsfaculteit aan de Universiteit te Leuven, de schrijver van zoovele rechtskundige studies die onlangs nog bevorderd werd tot doktor honoris causa der Universiteit te Utrecht. Van ganser harte zal heel de Vlaamsche rechtswereld de benoeming van deze beide veteranen der Vlaamsche beweging als lid van de Koninklijke Vlaamsche Academie voor Wetenschappen toejuichen.

Op allerlei ander gebied werden dit jaar nog belangrijke maatregelen genomen ter bevordering van de Vlaamsche kultuur, zoo de oprichting van een Kultuurraad en de splitsing in een Nederlandsche en een Fransche afdeling van den Hooger Raad voor Volksopleiding. Al zijn deze maatregelen niet dadelijk verwant met het rechtsleven, toch dienen ze hier vermeld, omdat we ons ten zeerste verheugen in elken maatregel die van aard is de zelfstandige Vlaamsche kultuur te bevorderen.

Wat de Vlaamsche juridische literatuur be-

treft is er heel wat verschenen gedurende het verlopen jaar.

Eerst en vooral dienen vermeld de belangrijke codificaties van de Vlaamsche wetteksten. Hierbij komt in de eerste plaats in aanmerking de verzameling der Belgische Staatswetten door Berta en Van de Veld, een uitgave die vroeger enkel bestond voor parlementair gebruik, maar die thans ter beschikking is gesteld van alle juristen.

Mr. René De Jongh liet een uitgebreid codex van de sociale wetgeving verschijnen, waarin alle hoegenaamde wetbepalingen op dit gebied werden verzameld en dat uitmunt door zijn volledigheid; het is een werk zooals er tot nog toe geen tweede, ook niet in de Fransche taal, in ons land bestond.

Hoe noodzakelijk het is te kunnen beschikken over Vlaamsche wetteksten, blijkt uit het feit dat dit jaar reeds een nieuwe editie noodig was van de uitstekende verzameling Belgische strafwetten van de heeren Simon en De Beus.

Ook van andere vroeger verschenen werken, die wij in onze rechtsliteratuur klassiek mogen noemen, verschenen nieuwe edities; zoo van het werk van Brants « De Staatsinrichting van België » en van het uitstekend werk van Raadsheer De Beus « Overzicht van het burgerlijk recht ».

Naast deze tekstuutgaven of nieuwe edities verscheen belangrijk nieuw werk. Prof. Van Bauwel besloot zijn groot boek over het burgerlijk procesrecht met het derde deel, dat in de kolommen van dit blad besproken werd en waarvan de zeer groote verdiensten in het licht werden gesteld. Prof. Vanderputte gaf zijn werk uit over het nijverheidsrecht, waarin deze jonge tak der wetenschap behandeld wordt met heel de klare methode en het scherp doorzicht, die den schrijver eigen zijn. Prof. Van Goethem liet zijn zoo nuttige « Praktische oefeningen van burgerlijk recht » verschijnen, terwijl de heer De Vischere een merkwaardige studie publiceerde over « Het gemeentelijk belastinggebied », waarin hij de zoo actueele en nijpende vraag van de financieele verhouding tusschen Staat en gemeente grondig bestudeert.

Wij mogen ook niet vergeten te vermelden de

belangrijke openingsrede van den heer Prokureur Generaal Hayoit de Termicourt over « De Hervorming der Naamlooze Vennootschap », rede die verscheen in het « Rechtskundig Weekblad » en die heel wat ophef heeft gemaakt.

Naast deze zuiver juridische werken dienen er zoovele andere vermeld te worden die in onmiddellijk verband staan met het recht, zoo het boek van Raedemaekers over de « Jeugdwerkloosheid », de belangrijke studie van den heer Heymans over « De Middenstand en de Staatshuishoudkunde », de brochure van Mr Langohr over « Recht en Ras in Duitschland », en de studie van Mr. Lambreghts over de « Industrialisatie der Kempen » en niet het minst het belangrijk werk van Albert Michielsens « De Evolutie van de handelsorganisatie in België sedert het begin der 18e eeuw », waarin gansche hoofdstukken gewijd worden aan de rechtsevolutie, namelijk aan het wisselrecht.

De activiteit van de Vlaamsche Conferenties en Pleitgenootschappen was schitterend. In de eerste plaats dient vermeld te worden de Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen, die dit jaar haar 50-jarig bestaan op plechtige wijze heeft gevierd met een luisterrijke openingszitting, waar het wemelde van hoogwaardigheidsbekleeders en waar belangrijke redevoeringen werden uitgesproken. Dezelfde Conferentie werd te Parijs ontvangen door den Belgischen gezant, den heer Stokhouder en de Jonge Balie van Parijs en den Koninklijken Commissaris bij de Tentoonstelling. Een avond werd er verbroederd met de Zuid-Afrikaansche studenten die een bezoek aan Vlaanderen brachten en verder werden regelmatig talrijke vergaderingen gehouden, waarop de confraters de gelegenheid hadden uiterst interessante spreekbeurten te houden.

Ook het Pleitgenootschap te Brussel toonde zich uiterst actief en richtte meerdere belangrijke voordrachtavonden in.

Vol blijden arbeidslust mochten de Vlaamsche juristen gedurende het vorig rechterlijk jaar menige rijpe vrucht plukken op het veld der Vlaamsche rechtswetenschap. Steeds rijker zal de oogst worden!

René VICTOR.

Abonneert U op "Rechtskundig Weekblad" !

RECHTSPRAAK

1

HOF VAN BEROEP TE GENT

Tweede Burgerlijke Kamer. — 8 Juni 1938.

Voorzitter : M. Jouret.

Raadsheeren : MM. De Clercq en Heyvaert.

Adv. Gen. : M. Remy.

FISCAAL RECHT. — ZEGELRECHT. — PROCES-VERBAAL (vormen). — BOETE (schatting door de Rechtbank).

I) Voor het opmaken van een proces-verbaal, inzake met het zegel gelijk gestelde taksen, dient geen toepassing gemaakt van de regels voorzien voor het opmaken van processen-verbaal inzake douane, of op strafrechterlijk gebied.

II) De overdracht van oude metalen is, overeenkomstig art. 4 van het K. B. van 15-9-1936, onderworpen aan een forfaitair recht dat al de verhandelingen dekt waaraan die goederen als dusdanig, (zonder bewerking), onderworpen worden.

III) Fiscale boeten hebben een dubbel karakter : van schadeloosstelling ten voordeele van den Staat en van burgerlijke straf om de nalatigheid, of het fiscaal bedrog, van den belastingschuldige te betuigen.

Tenzij tegenstrijdige wetbepalingen hebben de rechtbanken, volgens de grondwet en de algemeene principes van recht en bevoegdheid, het recht om na te gaan of, bij het vaststellen der boete, in juiste mate rekening gehouden werd met de door den Staat geleden schade en met de laakbare handelwijze van den overtreder.

De toepassing der wetten op de registratierechten, wat het invorderen betreft, laat den bestuurder niet toe willekeurig en alleen het bedrag der boete vast te stellen. Waar inzake registratierechten een door de wet zelve vastgestelde boete voorzien wordt, bepaalde de wet hier een minimum en een maximum, zoodat een schatting noodzakelijk is, schatting waartegen verhaal mogelijk is voor de rechtbanken.

Min. van Financiën t/ Van Heyghen.

Advies van den Heer Advocaat-Generaal Remy
(over punt VI van het arrest).

Hierna de redenen waarom, naar mijn bescheiden oordeel, de eerste rechter met recht aangenomen heeft dat hij de bevoegdheid had om de geldboete, door de regie toegepast wegens het niet-houden van faktuurboeken, te herleiden.

Artikel 64 der wet van 28 Augustus 1921 bepaalt dat, in zake van de met het zegel gelijkgestelde taxen, de procedure voor het opvorderen van de taxen en de geldboeten alsmede voor het verzet er tegen, dezelfde is als deze door de wet voorgeschreven voor het opvorderen van de registratierechten en de geldboeten ermee in verband.

Welnu, rechtsleer en rechtspraak, wanneer het gaat om overtredingen aan de wettelijke bepalingen op de registratierechten, nemen aan dat de regie alleen bevoegd is om het bedrag der geldboete vast te stellen, ter uitsluiting van den rechter die, ingeval van verzet, niets anders vermag dan de wette-

lijkheid der toegepaste geldboete na te gaan. Immers zegt men, het is de wet die de geldboete uitspreekt en de regie die ze toepast, waaruit men afleidt dat de rechter onbevoegd is om over het bedrag der geldboete te oordeelen.

Opmerkenswaardig nochtans is het dat, ten aanzien van de overtredingen in verband met de registratierechten, bij de wet geen andere dan vaste geldboeten voorzien zijn, t.t.z. geldboeten waarvan het bedrag door haar, ofwel op een onveranderlijke som, ofwel op zooveel maal de ontdoken rechten, wordt vastgesteld. Aldus kan er natuurlijk voor den rechter nooit aanleiding zijn om de door de wet vastgestelde geldboeten te herleiden, de mogelijkheid ervan is totaal uitgesloten. Met het oog daarop mag men er op na houden dat de rechter de door de regie toegepaste geldboeten niet kan verminderen.

Omdat de wet nu, op 't stuk van de met het zegel gelijkgestelde taxen dezelfde procedure tot het opvorderen der rechten en geldboeten voorschrijft als op dit van de registratierechten, vloeit daaruit voort dat de rechter niets te zien heeft in het bedrag der geldboeten, dan wanneer de wet een minimum en een maximum voorziet, zooals hier het geval is, wat niet een kwestie van procedure, maar een kwestie van bevoegdheid of macht is.

Gewis voorheen, wanneer de fiscale betwistingen door de uitvoerende macht werden beslecht, kon deze onwederroepelijk over de geldboeten uitspraak doen. Maar thans? De geldboeten betreffende overtredingen der wetbepalingen op de registratierechten, het zegelrecht en de met het zegel gelijkgestelde taxen, zijn van burgerlijken aard, ofschoon zij in een zeker opzicht ook straffen zijn : aan hun grondslag ligt een verplichting tot herstel van de schade aan den Staat berokkend. En luidens artikel 92 van de grondwet behoort de betwisting van burgerlijke rechten uitsluitend tot de bevoegdheid van de rechterlijke macht. Anderzijds, sedert het invoege treden van de grondwet, kunnen de geldboeten maar toegepast worden door de burgerlijke of crimineele rechtbanken (Tielemans en De Brouckère. Répertoire de l'Administration, V° Amende. Hoofdstuk : Application des amendes, n° 3). Ingeval van betwisting over het bedrag van fiscale geldboeten, dan wanneer de wet een minimum en een maximum voorziet, oordeelt bijgevolg de rechter en over in laatste instantie. (Répertoire Fuzier-Herman, 1888, V° Amende Hoofdstuk III, sectie XI Par. 3, n° 644). Ten andere, waar is de wettekst die afbreuk doet aan dat grondwettelijk principe, ten voordeele van den Minister van Financiën?

Artikel 63 der wet van 22 Frimaire, jaar VII, bepaalt dat de oplossing van alle moeilijkheden, betreffende het opvorderen van de registratierechten, opgerezen voor het aanleggen van de gedingen, tot de regie behoort. En daarna? Aan de rechtbanken van eersten aanleg ingevolge artikel 64 derzelfde wet. En die rechtbanken zijn toch wel door de grondwet gebonden.

Men werpe niet op dat, overeenkomstig het principe van de scheiding der machten, de rechter onbevoegd is om te oordeelen over het bedrag eener geldboete door de regie opgevorderd, dewijl het er nu juist op aankomt te weten of het bestuur, dan wanneer het beweert alleen, buiten de tusschenkomst van de rechterlijke macht, het bedrag der geldboeten definitief te kunnen vaststellen, geen aanspraak maakt op een recht dat het niet heeft.

Artikel 61 der wet van 28 Augustus 1921 bedingt dat de ontdoken rechten en geldboeten hoofdzakelijk verschuldigd zijn door al de personen die aan de overeenkomst als partijen deel nemen «tenzij zij hun goede trouw bewijzen». Wie zal ten slotte over het voorhanden zijn van die goede trouw beslissen? De rechter natuurlijk! Maar waarom zou hij dan ook niet mogen zeggen dat er geen aanleiding is om het maximum van de geldboete toe te passen en deze tot een minder bedrag herleiden, op voorwaarde dat hij onder het door de wet gestelde minimum niet gaat?

Zie de bemerkingen onder het vonnis der rechtbank van Gent d.d. 14 December 1927, Jur. Comm. Fl. 1928 n° 4824.

ARREST

I. — Wat de geldigheid van het proces-verbaal betreft:

Overwegende de beweegredenen van den eersten rechter:

Overwegende dat tegen deze beweegredenen geen afdoende opwerpingen door geïntimeerden voor het Hof gedaan werden;

Dat zij tevergeefs aanvoeren dat voor het opmaken van een proces-verbaal in zake met het zegel gelijkgestelde taksen, toepassing moet gemaakt worden van de regels voorzien voor het opmaken van prossen-verbaal in zake van douanen of op strafrechtelijk gebied, dat noch de wet van 28 Oogst 1921, noch de K. B. in uitvoering dezer wet genomen zulke toepassing voorzien en dat de redenen welke de te volgen regels in deze laatste gevallen wettigen, in onderhavig geval niet schijnen te bestaan;

Overwegende dat in feite de manier waarop het proces-verbaal opgemaakt werd, het door geïntimeerden te leveren bewijs, om aan de taxatie en de boeten te ontsnappen, niet onmogelijk of moeilijker maakt;

Overwegende verder dat uitgemaakt is dat geïntimeerden van eerst af geweten hebben wat hun ten laste gelegd werd en met het beheer daarover onderhandeld hebben en dat de aanduidingen van het proces-verbaal duidelijk genoeg zijn om het tegenbewijs toe te laten;

II, III en IV (zonder belang);

V. — Wat betreft de oude metalen aan de Firma Adler geleverd;

Overwegende dat het aannemen der volgende feiten, die door appellant niet betwist worden, de beslissing van den eersten rechter rechtvaardigen:

1°) Geïntimeerden deden den betwisten aankoop als commissionnarissen der firma Adler;

2°) Had de koper van de taks niet ontslagen

gewees, dan moest deze toch maar een maal betaald worden;

3°) Artikel 15 van het lastenkohier der verkoopting door de Nationale Maatschappij der Spoorwegen gedaan, dat bepaalt dat de overdrachttaks niet van toepassing is op de overeenkomst van overname van oude metalen en van voorwerpen zonder gebruik, door de Nationale Maatschappij gesloten, moet op onderhavig geval toegepast worden;

4°) De firma Adler was geen in België gevestigd nijveraar;

Overwegende dat deze bestatigingen het stelsel van appellant te niet doen, daar de overeenkomst, waarover het gaat, inderdaad, door tusschenkomst van geïntimeerden, tusschen de Nationale Maatschappij en Adler gesloten werd;

Dat dienvolgens enkel de koper Adler de overdrachttaks moest betalen, indien zij verschuldigd was, en hij deze taks tijdens den uitvoer der metalen moest kwijten;

Dat dit klaar en duidelijk spruit uit den tekst van art. 12 K. B. van 11 Januari 1926 gewijzigd door art. 4 van het K. B. van 15 September 1926, dat niet spreekt van eene uitvoertaks, maar van de overdrachttaks, ter gelegenheid van den uitvoer verschuldigd;

Dat dit artikel ook bepaalt dat deze forfaitaire taks al de overgangen dekt, waarvan de koopwaar het voorwerp is geweest of hadde kunnen zijn;

Dat in onderhavig geval de toepassing van art. 16 van het lastenkohier voor gevolg heeft dat de firma Adler van de overdrachttaks, ter gelegenheid van den uitvoer, ontslagen was;

VI. — Wat betreft het beoordeelen der boete, door den Directeur der Registratie en Domeinen vastgesteld;

Overwegende dat volgens art. 64 der wet van 28 Oogst 1921 het invorderen der rechten en boeten in zake van met het zegel gelijkgestelde taksen geschiedt zooals in zake van registratie;

Dat daaruit volgt dat de Directeur der Registratie en Domeinen, voor het invorderen der ontdokene rechten en der boeten, een dwangbevel aflevert, waartegen de aangeslagen persoon, voor de Rechtbank van eersten Aanleg, verzet mag aantekenen;

Overwegende dat op dit verzet de Rechtbank het recht heeft te onderzoeken of de opgevorderde rechten en boeten volgens de wet verschuldigd zijn en of de omstandigheden de toepassing ervan toelaten;

Dat daarin ook moet begrepen worden het recht te oordeelen, als wanneer de wet de toe te passen boete door een minimum en een maximum bepaalt, welke de boete is, die binnen deze bepaling moet toegepast worden;

Dat daarentegen niet kan opgeworpen worden dat, in het toepassen der wetten op de registratie, de boeten door den Directeur alleen vastgesteld worden; dat, inderdaad deze wetten steeds eene vaste of ten minste eene veranderlijke maar door de wet zelf vastgestelde boete uitvaardigen, dat in zulk geval de Directeur de keus niet heeft tusschen een minimum en een maximum, maar enkel vermag het bedrag der boete, zooals de wet het vaststelt, over te nemen;

Dat in zulk geval dus ook geen spraak kan zijn voor de Rechtbank de keus van den Directeur te beoordeelen;

Maar overwegende dat deze stand van zaken verandert wanneer de wet zelf toelaat de boete tusschen een minimum en een maximum vast te stellen; dat in dit geval de Directeur te oordeelen heeft welke, naar zijne meening, de som is, die, binnen de wettelijke palen, door zijn bestuur mag gevorderd worden; dat deze schatting noodzakelijk door hem moet gedaan worden om het dwangbevel te kunnen afleveren;

Dat dan ook de Rechtbank in de mogelijkheid gesteld wordt de beoordeeling door den Directeur gedaan, na te gaan en desnoods te wijzigen;

Overwegende dat zij ook het recht heeft dit te doen;

Overwegende, inderdaad, dat algemeen aangenomen wordt dat fiscale boeten een dubbel karakter hebben; dat zij eerst en vooral het karakter hebben eener schadeloosstelling ten voordeele van den Staat; dat zij daarbij ook eene burgerlijke straf uitmaken om de nalatigheid of het fiscaal bedrog van een belastingschuldige te beteugelen;

Dat, volgens de grondwet en de algemeene principes van recht en bevoegdheid, de rechtbanken het recht hebben te onderzoeken of bij het vaststellen der boete, wel juist rekening gehouden werd met de door den Staat geledene schade en van de laakbare handelingen van den overtreder;

Dat het feit dat de boete niet heel en gansch met de geledene schade moet overeenkomen, niet toelaat te beslissen dat de Directeur deze boete naar willekeur en zonder verhaal mag vaststellen, noch dat het de rechtbank niet mogelijk zou zijn te bepalen welk, volgens de omstandigheden der zaak, het bedrag der boete is, dat naar recht en billijkheid dient toegepast te worden;

Dat, om aan de Rechtbank dit recht te ontfangen, eene stellige wetsbepaling zou moeten bestaan en dat zulke wetsbepaling niet bestaat;

Overwegende, ten ander, dat de beweegreden getrokken uit het fiscaal genaderecht hier niet te pas komt, daar er geen spraak is door de wet voorziene boete te zien kwijtschelden of beneden haar wettelijk bedrag te zien brengen;

Overwegende dat geïntimeerde beweren reeds een som van 1612,10 frank (1607 + 5,10) betaald te hebben;

Aannemende verder de beweegredenen van den eersten rechter.

Om deze redenen:

Het Hof, gelet op art. 2, 14 en 40 der wet van 15 Juni 1935;

Gehoord het eensluidend advies van den heer Advokaat-Generaal Remy;

Alle andere of meerdere conclusiën als ongegrond verwerpende;

Ontvangt de beroepen, verklaart ze ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis, mits van de uitgesprokene veroordeeling de sommen af te trekken die reeds door geïntimeerden zouden betaald geweest zijn;

Veroordeelt appellant tot de kosten van beroep.

2

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

8e Kamer. — 5 Februari 1938.

Voorzitter: M. Joly.

Raadsheeren: MM. De Landsheer en Van Laethem.

Adv. Gen.: M. Willems.

Pleiters: Mrs E. Van Dessel en F. Pels.

SCHEIDSGERECHT. — AANDUIDING VAN EEN SCHEIDSRECHTER. — NIET OPTREDEN VAN EEN DER PARTIJEN. — TE VOLGEN WEG.

De houding van een der partijen, die nalaat of weigert een scheidsrechter aan te stellen, ontnemt aan de andere partij het recht niet haar scheidsrechter aan te duiden; het is daarenboven ongetwijfeld aan deze tweede partij toegelaten in rechte de benoeming te vragen van een scheidsrechter in naam van de tegenpartij die in gebreke blijft het scheidsrechterlijk beding na te leven.

De aanstelling van een scheidsrechter mag echter niet gelijk gesteld worden met een voorloopige maatregel daar zijne benoeming ontegensprekelijk een definitieve beschikking is die de bevoegdheid van den rechter in kortgeding te boven gaat.

Naastenliefde t/ Debondt.

Gelet op de stukken van het geding en inzonderheid op het bevel tusschen partijen gewezen door den heer Voorzitter der rechtbank van eersten aanleg te Leuven, zetelende in kortgeding, op 2 Februari 1937;

Feiten: Beroepene was bestuurslid en kashouder van de Ziekenkas «Naastenliefde»; door beslissing van den Grooten Raad dezer vereniging werd hij op 8 November 1936 als lid der ziekenkas uitgesloten en volledig ontslagen van alle diensten en ook nog van zijn ambt van kashouder. Die uitsluiting werd bekrachtigd door de algemeene vergadering gehouden op 14 Februari 1937, hetzij na de betekening van 't inleidend exploit van 31 December 1936.

Beroepene beweert dat het bestuur onregelmatig samengesteld was en weigert zich aan de beslissingen te onderwerpen;

Artikel acht der standregelen van «Naastenliefde» stelt vast hoe en door welke bestuursraad of vergadering over de uitsluiting van een lid uitspraak gedaan wordt. Van de uitsluiting van een bestuurslid of van betwistingen nopens de regelmatige samenstelling van bestuursraad of algemeene vergadering wordt er geen gewag gemaakt in de statuten.

Doch artikel 43 B stipt aan dat «de geschillen die in den schoot der vereniging mochten oprijzen steeds dienen geslecht door twee scheidsrechters door de belanghebbende partijen benoemd»;

Overeenkomstig deze bepaling heeft beroepene den heer Kestens, advocaat, als scheidsrechter aangeduid, doch beroepster weigert een scheidsrechter te benoemen.

In rechte:

Aangezien beroepster te vergeefs aanvoert dat de betwistingen door beroepene opgehaald niet kunnen aanschouwd worden als «oprijzende in den

schoot der vereeniging » omdat beroepene uitgesloten werd;

Aangezien het hier gaat om de nauwkeurige en stipte naleving der statuten, zoowel voor wat de uitsluiting van een bestuurlid betreft als de al of niet rechtmatige samenstelling van den bestuursraad die over de uitsluiting oordeelde;

Dat deze enkele bijzonderheden klaar en duidelijk aantekenen dat het hier wel een geschil geldt dat zich voordoet in den schoot der vereeniging;

Aangezien overigens deze betwistingen zeker niet moeten gelijkgesteld worden met de onvoorziene gevallen over dewelke, luidens artikel 43 A der standregelen, het bestuur beslist; inderdaad een onvoorzien geval onderstelt niet noodzakelijk een geschil of betwisting tusschen de Ziekenkas of het bestuur der kas en het een of ander lid der vereeniging of van den raad;

Aangezien beroepster de onbevoegdheid van den Voorzitter in kortgeding tegenwerpt en dit om de volgende redenen :

1°) in onderhavig geval bestaat er geen hoogdringendheid;

2°) het aanstellen van een scheidsrechter is geen voorloopige maatregel.

1°) Hoogdringendheid :

Aangezien het vanzelfsprekend is dat het ontslag van beroepene de leden der Ziekenkas op geene wijze belet te genieten van de dokters, apothekers en heelkundige zorgen welke zij mochten noodig hebben;

Dat weliswaar beroepene voorhoudt dat hij zelf ziek is en geneeskundige en heelkundige hulp behoeft, doch dat hij desaan gaande geen het minste bewijs aanbrengt; dat overigens het scheidsrechterlijk beding, dat beide partijen aangenomen hebben volgens de standregelen die de wet dezer partijen vormen geen hindernis daarstelt dat beroepene zou beletten de betwisting waarvan sprake, met spoed en binnen den normalen tijd te doen oplossen;

2°) Voorloopige maatregel :

Aangezien de houding der partij die nalaat of weigert een scheidsrechter te noemen aan de andere wel zeker niet het recht ontnemt haar scheidsrechter aan te stellen en dat het daarenboven ongetwijfeld aan die zelfde partij toegelaten is aan het gerecht de benoeming te vragen van een scheidsrechter in naam van de tegenpartij welke in gebreke blijft het scheidsrechterlijk beding na te leven; dat men niet inziet op welke andere wijze een partij in een soortgelijk geval erin zou gelukken de wederspanning te boven te gaan van haar tegenstrever die aan zijn plichten of verbintenissen te kort blijft; aangezien echter beroepene tevergeefs voorhoudt dat het aanstellen van een scheidsrechter met een voorloopige maatregel moet gelijkgesteld worden; dat zulkdanige benoeming ontegensprekelijk een eindelijke beschikking is, welke de bevoegdheid van den rechter in kortgeding te buiten gaat; inderdaad dusdanige beslissing, alhoewel zij over den grond der geschillen tusschen partijen opgeroepen niet oordeelt, nochtans niet strekt tot de instructie der zaak, noch voor doel heeft de rechten van een partij of van beide partijen te bescher-

men, in afwachting dat er ten gronde uitspraak gedaan worde;

Aangezien het aldus onbetwistbaar bewezen is dat de eerste rechter onbevoegd was om van den eisch kennis te nemen daar er in huidig geval geen hoogdringendheid bestaat en ook nog om reden dat er hier geen sprake is van een voorloopige maatregel;

Dat bovendien beide belanghebbenden de tusschenkomst van den Voorzitter zetelende in kortgeding, afgewezen hebben, vermits de statuten, welke beide aangenomen hebben, al de geschillen die in den schoot der vereeniging mochten oprijzen aan het oordeel van twee scheidsrechters overgelaten hebben;

Aangezien deze beschouwingen en bestatigingen doen uitschijnen dat het Hof de zaak tot zich dient te trekken daar al de vereischten van artikel 473; wetboek van burgerlijke rechtspleging, verwezenlijkt zijn;

Inderdaad, ingevolge de wettelijke schatting van het geding, zooals zij gedaan werd door beroepene in zijn dagvaardiging, was de rechtbank van eersten aanleg bevoegd om de aangevraagde benoeming te doen, verder hebben beide partijen besluiten over de grond der zaak neergelegd, derwijze dat deze zich in staat van wijzen bevindt;

Om deze redenen :

Het Hof, gelet op de wet van 15 Juni 1935, alle andere besluiten van de hand wijzende, gehoord ter openbare terechtzitting het eensluidend advies van den heer Willems, Substituut van den Procureur Generaal, ontvangt het beroep, verklaart het gegrond; zegt dat de eerste rechter onbevoegd was ratione materiae om van den eisch kennis te nemen;

Dienvolgens, vernietigt het bevel a quo, en de zaak tot zich trekkende, verklaart de vragen van beroepene ontvankelijk en gegrond, en indien beroepster in gebreke blijft een scheidsrechter aan te stellen binnen de 15 dagen na de uitspraak van het tegenwoordig arrest, benoemt tot scheidsrechter den heer Jozef Vanderveeren, advocaat te Leuven, dewelke met den heer Advokaat Kestens de kwetsige geschillen zal moeten beslechten gelijkvormig artikel 43 B der standregelen van de Ziekenkas «Naastenliefde».

3

BURGERLIJKE RECHTBANK TE VEURNE (in beroep)

24 Februari 1938.

Voorzitter : M. A. Viaene.

Rechters : MM. Verougstraete en Soenen.

Pleiters : Mrs Debra en O. Sabbe.

GESCHREVEN HUUROVEREENKOMST. — REGELMATIGE BETALING VAN LAGEREN HUURPRIJS. — ENKEL GEDOOGZAAMHEID. — BEDONGEN PRIJS VERSCHULDIGD.

Het feit dat de huurder, zelfs gedurende een lange periode, een lagere huurprijs betaalde, dan bedongen in een geschreven huurovereenkomst, sluit

niet in zich, bij gebrek aan verder bewijs, dat de eigenaar zou hebben toegestemd, voor wat betreft de toekomst, in een vermindering van den huurprijs. Hoogstens kan het aanzien worden als een gedoogzaamheid.

Desmet t/ Vercoullie.

Aangezien het beroep ertoe strekt het vonnis te hooren te niet doen, waarbij de heer Vrederechter de vraag van beroepene heeft ingewilligd en de oorspronkelijke vraag, strekkende tot betaling van de som van 1.400 frank ten titel van achterstallige pacht, betaalbaar op 1 December 1937, te hooren afwijzen.

Aangezien volgens mondelinge pachtovereenkomst in dato 1 Januari 1934, beroepene aan beroepster een huis heeft in pacht gegeven mits de jaarlijksche pachtsom van 4.200 frank, betaalbaar op voorhand alle drie maanden, hetzij op 1 Januari, 1 April, 1 Juli en 1 October van ieder jaar.

Aangezien beroepster voor de maanden September, October, November en December 1937, slechts 1200 frank in betaling heeft aangeboden, en beweert niet meer te moeten betalen; dat zij tot staving harer bewering dertig kwijtschriften van maandelijksche betaling der pacht voorlegt, waaruit blijkt dat zij van 1 Februari 1935, slechts een pachtsom van drie honderd frank per maand heeft moeten betalen;

Aangezien beroepster daaruit afleidt, dat haar ook voor de toekomst een pachtvermindering werd toegestaan, den pachtprijs herleidend van 350 fr. tot 300 fr. per maand;

Aangezien beroepene weliswaar erkent aan beroepster van 1 Februari 1935, tot 1 September 1937, de zoogezegde pachtvermindering te hebben toegestaan, maar beweert dat deze vermindering slechts werd toegestaan voor de verlopen maanden en geenszins voor de toekomst;

Aangezien in de voorgebrachte kwijtschriften inderdaad geenszins het bewijs is te vinden van het bestaan eener overeenkomst, waarbij aan beroepster voor de toekomst een pachtvermindering werd toegestaan, den pachtprijs voortaan herleidende tot 300 frank per maand;

Dat de voorgebrachte kwijtschriften hoogstens een vermoeden van een dergelijke verzaking insluiten;

Aangezien beroepene terecht opmerkt, dat verzakingen niet mogen worden vermoed;

Dat daaruit volgt, dat het aanbod van beroepster drie honderd frank per maand te betalen voor de vier laatste maanden van 1937 niet voldoende is;

Om deze redenen, alsook deze door den eersten rechter ingeroepen: de rechtbank: alle verdere of tegenstrijdige besluiten van de hand wijzende;

Zegt het beroep ontvankelijk maar niet gegrond, verklaart het aanbod van beroepster, onvoldoende, dientengevolge wijst beroepster af van haar beroep, en bekrachtigt het vonnis waarvan beroep;

Veroordeelt beroepster tot de kosten van het beroep.

Dit vonnis bekrachtigt onderstaande beslissing van het

VREDEGERECHT TE NIEUWPOORT

21 Januari 1938.

Vrederechter: M. Jan Teugels.

Pleiters: MMters O. Sabbe en G. Debra.

Aangezien de vraag strekt tot betaling, wegens achterstallige huishuur, eener som van 1400 frank (vier maanden pacht — September, October, November en December 1937, aan 1050 frank per drie maanden, hetgeen 350 fr. per maand uitmaakt);

Aangezien verweerster beweert, dat zij 300 fr. per maand verschuldigd is, dat de schriftelijke overeenkomst den prijs van 4.200 fr. per jaar vermeldende, mondelings ontbonden werd, en dat er een nieuwe overeenkomst tot stand gekomen is, den prijs op 300 frank per maand vaststellende;

Aangezien, weliswaar de schriftelijke overeenkomsten gewijzigd kunnen worden, maar dat het te pas komt deze nieuwe overeenkomst te bewijzen;

Aangezien, om deze nieuwe overeenkomst te bewijzen, verweerster kwijtingen vertoont waaruit spruit dat de som van 300 fr. per maand werd betaald, dat deze kwijtingen bewijzen, dat partijen overeengekomen zijn om voor een bepaalden tijd (van maand tot maand), de prijs der huishuur op 300 fr. vast te stellen, maar dat niets meer uit deze stukken mag afgeleid worden;

Aangezien dus, wanneer eischer van gedacht verandert en hij van oordeel is, dat de eerstvastgestelde prijs (350 fr.) dient geëischt te worden, hij gerechtigd is deze prijs op te leggen en zich naar de geschreven overeenkomst te gedragen;

Aangezien eenerzijds het bewijs van een overeenkomst voorgebracht wordt, hetwelk al de voorwaarden voorzien door de wet vervult en uitdrukkelijk den wil der partijen weergeeft, en anderzijds een bewijs, zeer in zijn beteekenis, en waaruit men gevolgen zou willen trekken die er niet in begrepen zijn;

Aangezien verweerster zich vergenoegt kwijtingen voor te leggen, waaruit men hoegenaamd niet mag besluiten dat eischer de prijs van huishuur op 300 frank vastgesteld heeft gedurende het gansch pachttermijn (er kan spraak zijn van een gedoogzaamheid), dat overigens verweerster niet het minste bewijs of vermoeden inbrengt van aard om haar gezegdens te steunen en haar stelsel te bekrachtigen.

Om deze redenen, wij, vrederechter, wedersprakelijk rechtdoende, verklaren, dat de verschuldigde huurprijs 350 frank per maand bedraagt, zeggen, dat verweerster aan eischer de som van 1400 frank zal betalen, wegens achterstallige huishuur met de rechterlijke interesten.

Geven akte aan verweerster, dat zij 1200 frank (300 fr. per maand) aangeboden heeft voor de pacht van vier maanden.

Veroordeelen verweerster tot de kosten des geding.

4

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

25 Oktober 1937.

Voorzitter : Mr Musing.

Referendaris : Mr Arendt.

Pl.: Mrs Hens (loco Mr Van Scharen) en G. Vaes.

BURGERLIJK RECHT. — CONCESSIE AKTE. — WATERBEDEELING. — BRAND. — GEBREK AAN WATER. — SCHADE HIERUIT VOORTSPRUITEND. — PARTIKULIER. — GEEN RECHTSTREEKSCH VORDERING.

De bestrijding van een brand valt binnen de perken der politieke opdracht die een Gemeente te vervullen heeft. Deze is niet gerechtigd zich geheel en al op hare bevolking te ontlasten voor wat betreft het naleven der haar door de wet opgelegde verplichtingen van administratieven en van politieke aard.

Hieruit volgt dat de concessieakte verleden tusschen eene Gemeente en de «Antwerpsche Waterwerken» aan de inwoners der gemeente geen rechtstreeksche vordering tegen gezegde «Antwerpsche Waterwerken» geeft indien, ter gelegenheid van een brand, wegens gebrek aan water alsook aan genoegzame drukking de brandweer in de onmogelijkheid is geweest het vuur op degelijke manier te keer te gaan al houdt de concessieakte dan ook zekere bepalingen in ten voordeele der inwoners die kunnen aanzien worden als een geldig beding ten behoeve van derden. Alleen de Gemeente zou desgevallend de vordering kunnen inspannen.

Hens t/ «Antwerpsche Waterwerken».

Gezien de geboekte dagvaarding van 30 November 1936 strekkende tot betaling der som van 195.979,— fr. vertegenwoordigende het bedrag der schade door aanlegger geleden ten gevolge van eenen brand dewelke losbrak op 26 Oogst 1936 in zijne magazijnen palende aan zijn woonhuis, gelegen te Contich, Molenstraat, 42, en die onmiddellijk eene groote uitbreiding nam, wegens het feit dat bij gebrek aan water alsook aan genoegzame drukking de ter plaatse gesnelde brandweer een tijdlang in de onmogelijkheid verkeerde het vuur te blussen;

Aangezien, luidens de bewoordingen der inleidende dagvaarding, de eisch gesteund wordt op de bewering dat aanlegger gerechtigd is, in zijne hoedanigheid van inwoner der gemeente Contich, de concessieakte van waterbedeeling verleden tusschen laatstgenoemde en de «Antwerpsche Waterwerken» in zijn eigen belang in te roepen, en zodoende aan verweerster te verwijten dat zij de door haar genomen verbintenissen om : « te allen tijde het water te leveren onder een statistische drukking van 2 ½ atmosfeer, gemeten aan het gemeentehuis », (art. 6), geenszins vervuld heeft;

Aangezien daarentegen verweerster de onontvankelijkheid der vordering opwerpt, getrokken uit de omstandigheid dat aanlegger geene partij is geweest bij voormelde overeenkomst, dewelke uitsluitend getroffen werd tusschen de gemeente eenerzijds, en de «Antwerpsche Waterwerken» anderzijds;

Aangezien aanlegger daarop antwoordt dat zijn contract van abonnement op de waterbedeeling zich uitdrukkelijk beroept op de : « algemeene voorwaarden der akte van vergunning onder de regeling der voorwaarden bepaald en te bepalen voor het gebruik van het water... », hetgeen bewijst dat alle bepalingen der concessieakte dienen beschouwd te worden als stellende bedingen ten behoeve der inwoners van de gemeente daar;

Aangezien het echter blijkt, volgens de regelen van interpretatie samengevat in afdeeling V, hoofdstuk III, van het derde boek van B. W. : « Al de bepalingen van de overeenkomsten woorden verklaard de eene door de andere zoodat aan elke bepaling de betekenis gegeven wordt, die uit de geheele akte volgt... (art. 1161) dat bewust beding moet uitgelegd worden in nauw verband met den overigen tekst van het contract van abonnement;

Aangezien deze zich stipt tot zijn voorwerp beperkt : hetzij de vaststelling der wederzijdsche rechten en plichten spruitende uit : de «bevoorrading in water, van het huis... » van aanlegger en zulks tegen betaling van een jaarlijksch bedrag berekend op het getal der kranen;

Aangezien diensvolgens het beding « de voorwaarden der akte van vergunning bepaald voor het gebruik van het water » slechts betrekking kan hebben op het gedeelte van de concessieakte welke het gebruik van het water door bijzondere personen en voor huishoudelijke doeleinden aangaat;

Aangezien bedoeld gedeelte der akte van vergunning den inhoud uitmaakt van hoofdstuk V getiteld : « Tarief voor bijzonderen » waarvan de bepalingen de verplichting als verweerster opleggen om : « drinkbaar water te leveren aan elkeen die zulks verlangt mits de voorwaarden en tarieven in de volgende artikels vastgelegd en de onderteekening van een abonnementspolis » (art. 11);

Aangezien integendeel het water door de pompiers benuttigd en waarvan de drukking ontoereikend zou geweest zijn, werd kosteloos en op de openbare wegnis door verweerster geleverd bij toepassing van art. 9 der akte van vergunning luidende, in fine, als volgt : « In geval van brand zal de gemeentelijke brandweerdienst het recht hebben zijn materiaal op de watermonden aan te sluiten en al het benodigde water kosteloos tappen » hetwelk artikel makende het voorwerp van hoofdstuk III getiteld is :

Openbare Dienst van Waterbedeeling.

Aangezien inderdaad de bestrijding van eenen brand binnen de perken valt der politieke opdracht die eene gemeente te vervullen heeft (Cfr. art. 3 en 4 der wet van 16-24 Augustus 1790);

Aangezien de hierboven aangeduide onderscheidingen genoegzaam aantoonen dat indien verweerster zich schuldig heeft gemaakt aan de verwetene tekortkomingen, het enkel aan de gemeente zou behooren — die alleen bevoegd is om door tusschenkomst van haren brandweerdienst de gepaste maatregelen ter bestrijding van eenen brand te nemen — tegen haar in te grijpen;

Aangezien in feite, zulks ook in zekere mate

gebeurde, vermits de mondelinge mededeeling van 12 October 1936 die (voor de allereerste maal, méér dan zes weken na de ramp) zinspeling maakte op een gemis aan genoegzame drukking in de buizen, niet door aanlegster aan verweerster gericht werd, maar wel door de gemeente;

Aangezien daarenboven het heel kenschetsend is dat de heer Hens vroeger erkend heeft dat alles wat de brandweer aanbelangt, zelfs wanneer het zich handelt over brandkranen geplaatst in «private huizen en gebouwen», dient geregeld te worden door de Gemeente;

Aangezien hij inderdaad in dato van 8 December 1933 volgende mededeeling aan verweerster deed geworden: «Ik voeg hierbij brief van het Gemeentebestuur van Contich meldende dat het accoord gaat om het wegnemen der oude brandkraan die in mijn magazijn staat. Daar ik jaarlijksch voor deze kraan ten laste der Gemeente Contich het huurgeld er voor betaald heb, enz.»;

Aangezien de door verweerster ingeroepene rechtsleer op duidelijke wijze de voorwaarden doet uitkomen die onmisbaar zijn om de geldigheid van een beding ten behoeve van derden te verzekeren: «La stipulation pour autrui suppose avant tout » un élément psychologique fondamental l'intention » de stipuler non dans son propre intérêt, mais » au profit de tiers. Cet élément psychologique est, » comme dans tous les contrats, essentiel. Il ne » suffit donc pas qu'une clause soit susceptible de » procurer occasionnellement ou par répercussion » des avantages à des tiers. Il faut qu'il résulte » sans aucun doute possible de l'opération elle-même ou des circonstances que le stipulant a » bien entendu conférer un droit à un tiers, droit » que celui-ci pourra exercer à son profit exclusif » (Cfr. Depage, boek II, bl. 654);

Aangezien verweerster terecht doet opmerken dat zekere bepalingen vermeld in de akte van vergunning (en bijzonder deze in hoofdstuk V ingelascht) het karakter van beding ten behoeve der inwoners van de Gemeente hebben, en zulks om reden dat zij eene reeks rechten scheppen waarop gezegde inwoners rechtstreeks en individueel aanspraak mogen maken, maar dat de overige bepalingen en namelijk deze hebbende betrekking op de statische drukking van het water uitsluitend ten bate der gemeente voorzien werden om haar in de mogelijkheid te stellen de door hare politieke zending vereischte maatregelen te nemen;

Aangezien deze zienswijze onlangs door onderhavige Rechtbank bekrachtigd is geworden luidens eene beslissing gevelde op 2 Maart 1934 dewelke het verschil bestaande tusschen deze twee soorten van bepalingen zorgvuldig aanstipt: «Attendu que la » ville d'Anvers a inséré dans l'acte de concession » diverses stipulations en faveur des citoyens et qui » donnent donc à ceux-ci des droits personnels.

» Qu'ainsi elle a déterminé le tarif des particuliers... etc... etc...

» Que cependant toutes les stipulations relatives » à la fourniture gratuite, au droit d'embrancher » les tuyaux sur les branches d'arrosages... à la » pression suffisante sont évidemment des stipu-

» lations faites par la ville d'Anvers en sa faveur » et pour assurer sa fonction de police et sa mission politique »;

Aangezien integendeel indien de Rechtbank thans de thesis van aanlegger moest goedkeuren volgens dewelke: «in het inzicht der contractanten, de gansche concessie-akte bepalingen daarstelt ten voordeele «der inwoners van Contich», zij zou, eveneens en noodzakelijk tot de onredelijke gevolgtrekking komen dat in zake van waterbedeeling eene Gemeente gerechtigd is zich geheel en al op hare bevolking te ontlasten voor wat betreft het naleven der haar door de wet opgelegde verplichtingen van administratieven en van politieken aard;

Om deze redenen:

De Rechtbank,

Maakt melding dat de beschikkingen van de artikelen 2, 34, 36 lid I, 40 lid I, en 68 van de wet van 15 Juni 1935 toegepast werden voor het opmaken van het exploit en alle andere akten van rechtspleging welke het vonnis voorafgaan;

Zegt de eisch niet ontvankelijk bij gebrek aan rechtsverband en veroordeelt aanlegger tot de kosten.

5

WERKRECHTERSRAAD VAN BEROEP DER PROVINCIE ANTWERPEN EN LIMBURG

Kamer voor Werklieden. — 14 Maart 1938.

Voorzitter: M. De Keyser.
Pleiter: Mr Paul Pollet.

ARBEIDSRECHT. — GEZINSVERGOEDINGEN. — VERJARING. — ART. 40 VAN HET K. B. VAN 30 MAART 1936. — EENVOUDIGE BRIEFWISSELING. — GEEN ONDERBREKING. — NOODZAKELIJKHEID VAN AANBEVOLEN SCHRIJVEN. — MAATREGEL VAN OPENBARE ORDE. — ARTIKEL 2 QUINQUIES. — FAMILIEKONTRAKT MOET SCHRIFTELIJK ZIJN. — VERMOEDENS JURIS ET DE JURE.

Om de onderbreking der verjaring van 6 maanden te bekomen in het opeischen der gezinsvergoedingen is een aanbevolen schrijven bij de betrokken kas ingediend, noodzakelijk.

Art. 40 is van publieke orde. Het bestaan van een schriftelijk dienstkontraat tusschen aanverwanten is onontbeerlijk om recht te hebben op gezinsvergoedingen.

Bijzondere verrekenkas der Diamantnijverheid
t/ Van Tendeloo.

Aangezien beroepster voor den Eersten Rechter gepleit heeft en trouwens nu nog betoogt;

Dat de vraag voor wat betreft de vergoedingen voor het derde kwartaal 1936 verjaard is; aangezien er inderdaad meer dan zes maanden verlopen waren voor het betalen van die vergoedingen op het oogenblik dat de vraag voor de rechtbank ingeleid werd;

Aangezien beroepene echter gelden doet dat die zesmaandelijksche verjaring in feite onderbroken is geworden :

- 1° door gevoerde briefwisseling en
- 2° door oproeping voor verzoening voor den «Werkrechtersraad»;

Aangezien er in de maand Maart 1937 bij beroepster wel een schrijven is toegekomen uitgaande van zeker «Bureel voor Arbeidsrecht» te Mechelen, waarbij gevraagd werd te willen onderzoeken of de familievergoedingen aan Van Tendeloo, niet konden uitbetaald worden van af 1 Juli 1936;

Aangezien dit schrijven de verjaring van zes maanden niet heeft kunnen onderbreken vermits artikel 40 der samengevoegde teksten over de gezinsvergoedingen, beschikt dat de onderbreking der verjaring slechts geschieden kan of door eene rechterlijke aktie of door een aanbevolen schrijven bij de betrokken kas ingediend;

Aangezien deze maatregel van openbare orde is en de verrekassen niet mogen verzaken aan de bekomen verjaring;

Aangezien de oproeping voor het «Verzoeningsbureel» van den Werkrechtersraad, de verjaring van rechten onderbreekt doch dat de oproeping in deze zaak slechts gebeurde in begin April 1937 nadat de verjaring verworven was;

Dat de vraag voor het overige ongegrond is;

Aangezien de beroepene de zoon is van de Wwe Van Tendeloo, welke beweert alleen eigenares te zijn van de nijverheidsinstelling waarbij beroepene betrokken is;

Aangezien derhalve beroepene om aanspraak te mogen maken op gezinsvergoedingen eene schriftelijke en regelmatige arbeidsovereenkomst zou moeten voorleggen;

Aangezien beroepene wel zulke overeenkomst voorlegt, dat naar luid van artikel 2 quinquies niet kan verworpen worden, omdat het niet bewezen is dat, hij onder een dak woont met zijne moeder werkgeefster of dat hij eenige zoon vermits twee andere broeders van hem eveneens bij de moeder, Weduwe, werken door zijn moeder te werk gesteld wordt of omdat de uitbating van de diamantslijperij onverdeeld zou gevoerd worden;

Aangezien de gevraagde vergoedingen van af 1 Januari 1937 dus verschuldigd zijn;

Aangezien partijen niet hebben laten kennen voor hoeveel de vergoedingen van het derde kwartaal 1936 begrepen zijn in de gevraagde som in de dagvaarding van 23 April 1937, zoodat het «hic et nunc» niet kan geweten zijn, hoeveel er van af 1 October 1936 aan familievergoeding verschuldigd is;

Om deze redenen :

De «Werkrechtersraad van Beroep, Kamer voor Werklieden», ontvangt het beroep en verklaart het gegrond voor wat betreft de gezinsvergoedingen voor het derde kwartaal 1936, verklaart de vraag wat deze aangaat verjaard en derhalve niet ontvankelijk, verzenden de zaak naar de zitting van 11 April 1938 om partijen den raad mee te deelen

welk bedrag er aan beroepene verschuldigd is van af 1 October 1936, om daarna te besluiten en vonnis te verleen op het overige der vraag.

INGEZONDEN BIJDAGEN

HET SPAREN DER GEHUWDE VROUW

Men heeft reeds dikwijls de vraag gesteld of de Wet van 20 Juli 1932 invloed heeft gehad op de bestaande wettelijke bepalingen nopens het sparen der gehuwde vrouw, en of sommige dezer bepalingen impliciet werden afgeschaft door de Wet van 20 Juli 1932.

De Wet van 16 Maart 1865 waarbij de Algemeene Spaar- en Lijfrentkas werd ingesteld, alsmede de verschillende Wetten die uitgevaardigd werden en het stelsel der Wet van 16 Maart 1865 hebben gewijzigd of vervolledigd, bepalen dat de gehuwde vrouw zonder tusschenkomst van haar man toegelaten moet worden tot het nemen van een spaarboekje. Zonder bijstand van haar echtgenoot mag de gehuwde vrouw ook zekere bedragen maandelijks afhalen. De man kan zich echter hiertegen verzetten en de Vrederechter is bevoegd deze betwisting te beslechten. Indien het verzet van den man door den Vrederechter wordt teniet gedaan behoudt de vrouw het recht de reglementaire bedragen te innen. Indien echter het verzet van den man wordt aangenomen, verliest de gehuwde vrouw het recht haar spaargeld af te halen en heeft alleen de echtgenoot deze bevoegdheid.

Al deze bepalingen moeten, luidens de Wet, in verband gebracht worden met het huwelijkscontract aan hetwelk ze niet mogen schaden.

De Wet van 20 Juli 1932, in Art. 224a van het B. W. zegt dat met nietigheid van elke strijdige in de huwelijksvereenkomst opgenomen bepaling de opbrengsten van den arbeid der vrouw die een van het beroep van haar man onderscheiden beroep uitoefent, alsmede het daarvan komende spaargeld ten hare behoefte voorbehouden goederen uitmaken. Art. 224b omschrijft de rechten der gehuwde vrouw op deze voorbehouden goederen met te zeggen dat zij alleen er het beheer en het genot van heeft.

Er bestaan dus alleen voorbehouden goederen indien de vrouw uitdrukkelijk gemachtigd werd een onderscheiden beroep uit te oefenen. De Wet bepaalt uitdrukkelijk dat zij alleen het beheer en het genot van deze goederen heeft. Hieruit volgt dat in dit geval de bepalingen van Art. 23bis der Wet van 16 Maart 1865 gewijzigd door Art. 1 der Wet van 10 Februari 1900 en Art. 4 der Wet van 29 Juli 1923, buiten toepassing moeten blijven. De gehuwde vrouw mag dus zelfstandig een spaarboekje openen en zonder eenige tusschenkomst van haar echtgenoot stortingen en terugnemingen doen. Het verzet van den man tegen de terugnemingen is trouwens niet meer mogelijk en de Vrederechter is in dit geval niet bevoegd om dit verzet aan te nemen of te vernietigen. De imperatieve bepaling van Art. 224a en 224b verzet zich tegen deze inmening van den echtgenoot.

Dat zulks wel de geest der Wet is blijkt uit de bepaling van Art. 224c dat een sanctie voorziet ingeval van misbruik vanwege de vrouw van de haar toegekende macht. Het is de Burgerlijke Rechtbank die over deze betwisting moet uitspraak doen. In geval van intrekking der macht komt de vrouw natuurlijk terug onder toepassing van het Gemeene Recht. Tot dusverre onderzochten we slechts het geval van een gehuwde vrouw die een van haar echtgenoot onderscheiden be-

roep uitoefent. Welk is nu het gevolg der Wet van 20 Juli 1932 voor de gehuwde vrouw die haar diensten verhuurt als werkster of bediende?

Het blijkt uit de formuleering van Art. 224a B. W. dat in zeer algemeene bewoordingen is opgesteld, dat de arbeidster en bediende waarvoor de uitdrukkelijke toelating geweerd werd omwille van de toepassing der Wet van 1900 op het Arbeidscontract en 1922 op het Bediendencontract, ook van het voordeel der voorbehouden goederen kunnen genieten en dus over hun voorbehouden goederen vrij mogen beschikken in het belang van het huishouden. Bijgevolg dienen ze volkomen gelijkgesteld met de gehuwde vrouw die uitdrukkelijk gemachtigd werd een onderscheiden beroep uit te oefenen.

Hieruit volgt dat de wettelijke bepalingen nopens het sparen virtueel zijn afgeschaft wanneer het een gehuwde vrouw geldt die een van haar man onderscheiden beroep uitoefent, na machtiging daartoe indien deze vereischt is.

De Wet van 16 Maart 1865 is dus, nog maar alleen toepasselijk op de gehuwde vrouw die als huishoudster spaargelden verzamelt of die hetzelfde beroep uitoefent als haar echtgenoot, tenzij het een beroep geldt of een openbaar ambt is dat speciaal door de Wet geregeld werd.

v. L.

WETGEVING

WET VAN 14 JULI 1938 tot verlenging, voor een nieuw tijdperk, van zekere overgangsbepalingen van de wet van 15 Juni 1935, houdende het taalgebruik in gerechtszaken.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Eenig artikel. De overgangsbepalingen bevat in de artikelen 55, 56, 57, 58 en 59 van de wet van 15 Juni 1935, betreffende het taalgebruik in gerechtszaken, blijven hun uitwerking hebben tot 15 September 1939.

Gegeven te Brussel, den 14 Juli 1938.

WET VAN 25 JULI 1938 TOT OPRICHTING VAN EEN ORDE DER GENEESHEEREN

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. — In België wordt een Orde der geneesheeren opgericht. Zij bezit rechtspersoonlijkheid.

Art. 2. — De Orde der geneesheeren omvat al de doctoren in de genees-, heel- en verloskunde, in België woonachtig, aldaar gemachtigd de geneeskunst uit te oefenen en ingeschreven op een van de lijsten der Orde.

Onder voorbehoud van de overgangsbepalingen dezer wet moeten de doctoren in de genees-, heel en verloskunde, in België woonachtig en verlangende aldaar de geneeskunst uit te oefenen, vooraf hun inschrijving op de lijst der Orde bekomen. De wegens de woonplaats bevoegde provinciale raad der Orde kan de inschrij-

ving slechts weigeren zoo de aanvrager zich schuldig heeft gemaakt aan een feit waarvan de zwaarwichtigheid het definitief verbod de geneeskunde in België uit te oefenen verdient.

De aanvrager die bij zijn aanvraag blijft, kan eischen persoonlijk door den raad der Orde te worden gehoord. Hij heeft het recht zich door een of meer raadsmanen te doen bijstaan. De raad der Orde wijst een met redenen omkleed vonnis, dat rekening houdt met de beginselen vastgelegd in de artikelen 4 en 5 dezer wet. De regelen van territoriale bevoegdheid in deze wet bepaald, diegene met betrekking tot het taalgebruik alsmede diegene inzake hooger beroep en voorziening in verbreking worden eveneens in acht genomen.

Art. 3. — Er wordt, in iedere provincie, een Raad der Orde opgericht, die rechtsmacht heeft over de geneesheeren die in deze provincie woonachtig zijn.

In de provinciën Antwerpen, Oost- en West-Vlaanderen en Limburg is de voertaal van de raden der Orde het Nederlandsch.

In de provinciën Henegouwen, Luik, Luxemburg en Namen is de voertaal van de raden der Orde het Fransch.

In de provincie Brabant, worden twee raden der Orde opgericht: de eene met het Nederlandsch en de andere met het Fransch als voertaal. De eerste heeft rechtsmacht over de geneesheeren die in de gemeenten, waarvan de bestuurstaal het Nederlandsch is, woonachtig zijn. De tweede heeft rechtsmacht over de geneesheeren die in de gemeenten, waarvan de bestuurstaal het Fransch is, woonachtig zijn. De geneesheeren die woonachtig zijn in de administratief tweetalige gemeenten van Brabant, mogen zich naar keuze bij een dezer beide raden aansluiten.

In afwijking van de regelen van territoriale bevoegdheid der raden der Orde als omschreven in dit artikel, kan elke geneesheer die zijn kunst in een der negen provinciën uitoefent, zoo hij door bekendheid of anderszins bewijst onvoldoende vertrouwd te zijn met de taal der rechtspleging van den raad der Orde waaronder hij normaal ressorteert, bij den aanvang van het tegen hem ingesteld onderzoek vragen door een anderen raad der Orde te worden berecht. Over deze aanvraag wordt beslist bij met reden omkleed vonnis vatbaar voor hooger beroep vanwege den verschijnenden geneesheer. Het vonnis verzendt desgevallend den beklaagde vóór den naastgelegen raad van Orde met andere voertaal.

Art. 4. — De raden der Orde zijn gelast de regelen van de geneeskundige plichtenleer, de eer, de kiesheid en de waardigheid der leden van de Orde, in de uitoefening of naar aanleiding van de uitoefening van het beroep, te handhaven. Zij moeten eveneens de bevoegde overheid wijzen op de daden van onwettige uitoefening der geneeskunde, die hun mochten bekend zijn.

Zij zijn bevoegd om de wijze van vaststelling en het bedrag van het eereloon te beoordeelen :

1° In geval van ernstige tekortkoming aan de beroepserlijkheid;

2° Op gezamenlijk verzoek van beide partijen;

3° In antwoord op een vraag om advies van de Hoven of rechtbanken.

Art. 5. — Geen strafmaatregel mag worden gegrond op redenen van godsdienstigen, wijsgeerigen, politieken, taalkundigen en syndikalen aard, noch op het feit dat een geneesheer gehecht is aan een organisme dat de hand houdt aan het verstrekken van geneeskundige zorgen aan een groepeerings of aan een categorie van personen.

Elke inmenging op een dezer gebieden is verboden.

Art. 6. — Elke raad der Orde is samengesteld uit gewone en plaatsvervangende leden, verkozen door de op zijn lijst ingeschreven geneesheeren.

Het aantal gewone en plaatsvervangende te verkiezen leden wordt vastgesteld bij het koninklijk besluit, voorzien bij artikel 23. Elk rechterlijk arrondissement der provincie heeft minstens drie vertegenwoordigers.

In de provincie Brabant worden de kiescolleges samengesteld rekening houdend met de bepalingen van artikel 3.

De verkiezing van de leden geschiedt bij geheime stemming. Het kiesrecht wordt beperkt tot de twee derden der openstaande zetels van het arrondissement.

Het stemmen is verplicht; herhaalde onthouding van stemming, zonder wettige reden, geeft aanleiding tot de bij deze wet voorziene straffen, uitgezonderd de schorsing en het definitief verbod de geneeskunde uit te oefenen.

In geval van ontslag of overlijden van een werkelijk lid wordt deze vervangen door den plaatsvervanger die de meeste stemmen behaalde. Wanneer twee plaatsvervangers hetzelfde aantal stemmen hebben bekomen, heeft het oudste lid in jaren den voorrang.

Art. 7. — De gewone en plaatsvervangende leden van den raad der Orde worden voor een termijn van vier jaar verkozen onder de praktijks van Belgische nationaliteit, die ten minste vijf en dertig jaar oud zijn, in de provincie woonachtig en sedert ten minste vijf jaar ingeschreven op een van de lijsten der Orde.

De leden zijn niet onmiddellijk herkiesbaar.

Art. 8. — Elk lid van een raad der Orde, dat, na regelmatige bijeenroeping, zonder wettige reden twee achtereenvolgende zittingen niet bijwoont, kan met waarschuwing of berisping gestraft worden.

Art. 9. — De raad der Orde verkiest in zijn schoot een voorzitter, een ondervoorzitter en een secretaris, die het bureel vormen.

Elke raad der Orde wordt bijgestaan door een magistraat van eersten aanleg, die door den Koning wordt aangeduid en die raadgevende stem heeft.

De Koning benoemt ook, in dezelfde voorwaarden, een plaatsvervangenden bijzitter.

De magistraat, door den Koning voor een der beide afdelingen van den raad der Orde der provincie Brabant aangewezen, kan als zoodanig ook aangewezen worden door den anderen raad mits hij de beide talen kenne.

Art. 10. — De hooge raad van de Orde der geneesheeren van België wordt verkozen door de leden der provinciale raden van de Orde volgens onderstaande regelen :

a) De provinciale raden van de Orde van West-Vlaanderen, van Oost-Vlaanderen, van de provincie Antwerpen, van Limburg en van den raad van Brabant met het Nederlandsch als voertaal, verkiezen vijf leden op de wijze bepaald bij koninklijk besluit;

b) Hetzelfde geldt voor de provinciale raden van de Orde van Henegouwen, van de provincie Namen, van de provincie Luxemburg, van de provincie Luik en van den raad van Brabant met het Fransch als voertaal;

c) Elke van de acht lijsten, opgemaakt door de provinciale raden en elke van de twee lijsten van Brabant zijn vertegenwoordigd onder de tien leden die worden verkozen en waarvan sprake in dit artikel.

De Koning vult den hoogen raad aan door in elke der geneeskundige faculteiten van de universiteiten

Brussel, Gent, Luik en Leuven een titelvoerenden afgevaardigde en een plaatsvervangenden afgevaardigde aan te duiden. Het staat elke dezer vier universiteiten vrij aan den Koning te dien einde een lijst met ten minste drie namen voor te dragen.

De hooge raad van de Orde heeft zijn zetel te Brussel en bestaat uit twee afdelingen : de eene met het Nederlandsch als voertaal, waarin zetelen de leden verkozen door de raden der Orde uit de provinciën Antwerpen, Oost- en West-Vlaanderen, Limburg en de Vlaamsche afdeeling uit Brabant; de andere met het Fransch als voertaal, waarin de leden verkozen door de raden der Orde uit de provinciën Henegouwen, Luik, Luxemburg, Namen en de Fransch-talige afdeeling uit Brabant.

De twee afdelingen van den hoogen raad der Orde worden voorgezeten door denzelfden magistraat, aangeduid door den Koning onder de raadsheeren bij het Hof van verbreking, die de twee landstalen machtig zijn. Een plaatsvervangend voorzitter wordt eveneens door den Koning aangeduid.

Iedere afdeeling kiest, in haar schoot, een ondervoorzitter en een secretaris.

De taak van den hoogen raad bestaat in het uitbrengen van gemotiveerde adviezen nopens zaken van algemeen belang, die betrekking hebben op artikel 4, onder meer het samenordenen van de vonnissen der verschillende raden der Orde ten einde een deontologische rechtspraak te vestigen, ook het treffen van elken maatregel die noodzakelijk mocht blijken tot het volbrengen der bij artikel 4 omschreven taak.

Art. 11. — De gemengde raad van beroep met het Nederlandsch als voertaal en de gemengde raad van beroep met het Fransch als voertaal zijn ieder samengesteld uit drie raadsheeren bij het Hof van beroep, door den Koning aangeduid, met beraadslagende stem, een hunner fungeerend als voorzitter, en uit drie geneesheeren door het lot aangeduid onder de leden van de raden der Orde die de voertaal der rechtspleging gebruiken, met uitsluiting van het lid van den raad der Orde die in eersten aanleg uitspraak gedaan heeft.

De definitieve beslissingen, gewezen door den gemengden raad van beroep, kunnen door den verschijnende worden aangebracht bij het Hof van verbreking wegens overtreding der wet of verzuim der wezensvormen of der vormen die op straffe van nietigheid zijn voorgeschreven.

Deze beslissing wordt den belanghebbende bij aangeeteekend schrijven betekend.

De rechtspleging, om zich in verbreking te voorzien wordt, zoowel wat betreft den vorm als de termijnen, beheerscht door de regelen in burgerlijke zaken gevolgd.

Het staat den procureur-generaal bij het Hof van verbreking vrij zich voor het Hof van verbreking in het belang van de wet te voorzien.

De voorziening in verbreking is schorsend.

Art. 12. — In geval van klacht, ingediend, hetzij door derden, hetzij door geneesheeren, gaat het bureel van den raad der Orde over tot alle nuttige onderzoeken, roept den raad der Orde bijeen, en legt hem de zaak voor.

Wanneer de klacht een geschil betreft, tracht het bureel partijen te verzoenen, en stelt een verslag van verzoening of niet-verzoening op.

Art. 13. — De sancties, waarover de raad der Orde beschikt, zijn : de waarschuwing, de censuur, de berisping, de schorsing van het recht de geneeskunde

uit te oefenen gedurende een termijn die twee jaar niet mag overschrijden en het definitief verbod de geneeskunst in België uit te oefenen.

De praktizijns die in laatsten aanleg de straf der schorsing hebben opgelopen, zijn voor altijd ontzet uit hun recht van kiesbaarheid en, tijdens den termijn der schorsing, uit hun recht deel te nemen aan de verkiezingen van den raad der Orde.

De gewone of plaatsvervangende leden van de raden der Orde, die, in laatsten aanleg, veroordeeld werden uit hoofde van een tekortkoming inzake de uitoefening der geneeskunst of degenen die door een tuchtmaterregel gestraft werden, zijn, van rechtswege, uit hun mandaat ontzet.

De overtreders van het definitief verbod de geneeskunde in België uit te oefenen, evenals van schorsing en gedurende haar duur, vallen onder toepassing der strafwetten tot beteugeling van onwettige uitoefening der geneeskunde.

Art. 14. — De sancties in het vorig artikel voorzien, mogen genomen worden dertig dagen nadat de beschuldigde praktizijn verzocht werd zijn verdediging vóór den raad voor te dragen.

Hij beschikt over het recht van wraking in de voorwaarden voorzien bij de artikelen 44 tot 47 van het Wetboek voor Burgerlijke Rechtspleging en mag zich laten bijstaan door en of meer raadsmanen.

Art. 15. — De aanwezigheid van de twee derden der leden, bijgestaan door den luidens artikel 9 door den Koning aangewezen magistraat, wordt vereischt opdat een beslissing van den raad der Orde geldig weze.

De gemengde raad van beroep kan slechts geldig beraadslagen in zooverre de twee derden zijner leden verenigd zijn, waaronder ten minste twee magistraten en twee geneesheeren overeenkomstig artikel 11 aangewezen.

De hooge raad der Orde kan slechts geldig beraadslagen zoo de twee derden zijner leden, voorgezeten door een magistraat en aangeduid overeenkomstig artikel 10, aanwezig zijn.

Alle beslissingen worden genomen bij meerderheid van de aanwezige leden.

In geval van staking van stemmen is deze van den voorzitter beslissend.

De schorsing of het definitief verbod de geneeskunst uit te oefenen, worden uitgesproken bij meerderheid van de twee derden der aanwezige leden.

Art. 16. — De voorzitter van den raad der Orde, de magistraat die den raad bijstaat, alsmede de partijen, mogen in beroep gaan tegen elke beslissing van den raad, binnen de dertig dagen van haar betekening bij aangeteekenden brief.

Wanneer de beslissing bij verstek genomen werd, kan er, binnen denzelfden termijn van dertig dagen, verzet aangeteekend worden. De zaak wordt dan teruggebracht vóór het rechtscollege dat de straf uitgesproken heeft.

Art. 17. — Elke beslissing in laatsten aanleg, houdende schorsing of definitief verbod de geneeskunde uit te oefenen wordt aan belanghebbende en aan de bevoegde provinciale geneeskundige commissie betteekend.

Art. 18. — Elke sanctie wordt definitief dertig dagen nadat zij aan belanghebbende werd betteekend, behalve in geval van beroep of verzet aangeteekend overeenkomstig artikel 6 en tenzij voorziening in verbreking.

Art. 19. — De beraadslagingen van de raden der Orde, van den hoogen raad en van de gemengde raden

van beroep worden in een verslagregister opgeteekend en door den voorzitter en den secretaris onderteekend.

De beraadslagingen die een tuchtstraf uitspreken moeten met redenen omkleed worden.

Art. 20. — De leden van de raden der Orde, van den hoogen raad en van de gemengde raden van beroep zijn tot het beroepsgeheim gehouden voor alle zaken waarvan zij bij de uitoefening van hun ambt kennis gekregen hebben.

Art. 21. — De hooge raad treedt in rechten op namens de Orde.

Art. 22. — De Orde mag, hetzij in eigendom, hetzij te welken titel ook, geen andere gebouwen bezitten dan deze welke voor haar werking noodig zijn.

Voor vrijgevegheden onder levenden of bij testament, ten voordeele van de Orde, is machtiging vanwege den Koning vereischt.

De Orde is bevoegd om de bijdragen te innen, die voor haar werking noodig zijn. De wanbetaling van de bijdrage kan desnoods aanleiding geven tot toepassing van een der tuchtstraffen voorzien bij artikel 13.

Art. 23. — Een koninklijk besluit zal bepalen :

Het aantal werkelijke en de modaliteiten van de verkiezingen; de vormen en termijnen van beroep tegen de verkiezingen; alsmede de overheid gelast uitspraak te doen over deze beroepen;

De bevoegdheden van de voorzitters en de secretarissen;

De algemeene voorwaarden van werking en beheer;

Het bepaalt eveneens de modaliteiten die het gebruik der talen regelen in de zaken waarbij geneesheeren zijn betrokken, die woonachtig zijn in een gemeente waarvan de bestuursstaal deze niet is voorzien bij artikel 3, voor den raad der Orde.

Overgangsbepaling.

Art. 24. — Deze wet treedt in werking op den datum bepaald bij het koninklijk besluit dat de overgangsmatregelen vaststelt voor het opmaken van de eerste lijsten met de namen van de geneesheeren leden van de Orde.

Gegeven te Brussel, den 25 Juli 1938.

WET VAN 27 JULI 1938 betreffende de rechterlijke inrichting.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. — In de rechtbank van eersten aanleg, te Luik, worden twee nieuwe plaatsen van rechter, in de rechtbank van eersten aanleg te Brugge, wordt één nieuwe plaats van rechter opgericht, alsook een nieuwe plaats van bijgevoegd substituut-procureur des Konings, te Brussel.

Er worden eveneens twee nieuwe plaatsen van rechter-plaatsvervanger opgericht, in de rechtbank van eersten aanleg, te Antwerpen.

Art. 2. — De Koning kan bijgevoegde magistraten benoemen om de functie te vervullen van de Belgische magistraten die er toe emachtigd werden een ambt in de magistratuur der Kolonie te aanvaarden, bij toepassing van artikel 33 van de wet van 18 October 1908 op het gouvernement van Belgisch-Congo.

Gegeven te Brussel, den 27 Juli 1938.

WET VAN 28 JULI 1938 tot verzekering van de juiste heffing van belastingen.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. — De bestuursdiensten van den Staat, met inbegrip van de parketten en de griffies der hoven en rechtbanken, de besturen van de provinciën en van de gemeenten zijn er toe gehouden, wanneer zij daartoe aangezocht zijn door een ambtenaar van een der Rijksbesturen belast met den aanslag in of de invordering van de belastingen, hem alle in hun bezit zijnde inlichtingen te verstrekken, hem, zonder verplaatsing, van alle in hun bezit zijnde akten, stukken, registers en om 't even welke bescheiden inzage te verleenen en hem alle inlichtingen, afschriften of uittreksels te laten nemen, welke bedoelde ambtenaar ter verzekering van den aanslag in of de heffing van de door den Staat geheven belastingen noodig acht.

Van de akten, stukken, registers en bescheiden of inlichtingen in verband met gerechtelijke procedures, mag evenwel geen inzage worden verleend zonder uitdrukkelijke toelating van den procureur-generaal of den auditeur-generaal.

De eerste alinea is niet van toepassing op den Postcheckdienst noch op het Centraal Statistiekbureau. Andere afwijkingen van deze bepaling kunnen worden ingevoerd bij door den Minister van Financiën mede-ondertekende koninklijke besluiten.

Elke inlichting, stuk, proces-verbaal of akte ontdekt of bekomen in het uitoefenen van zijn functies, door een ambtenaar van een fiscaal Rijksbestuur, hetzij rechtstreeks, hetzij door tusschenkomst van een der hierboven aangeduide diensten, kan door den Staat ingeroepen worden voor het opsporen van elke krachtens de belastingwetten verschuldigde som. Desondanks, kan het voorleggen tot registratie van de processen-verbaal en van de verslagen over expertises betreffende gerechtelijke procedures, het bestuur dan alleen toelaten die akten in te roepen, mits het daartoe de in de tweede alinea voorziene toelating hebbe bekomen.

Art. 2. — De eerste alinea van artikel 205 van het Wetboek van de met het zegel gelukgestelde taxes wordt door onderstaande bepaling vervangen :

Onverminderd de bijzondere bepalingen van deze samengeschatte wetten, zijn de openbare inrichtingen of de inrichtingen van openbaar nut, de vereenigingen, maatschappijen of vennootschappen die in België hun hoofdinrichting, een filiale of eenigerlei zetel van verrichtingen hebben, de bankiers, de wisselagenten en alle personen bij wie, ter voldoening aan bedoelde wetgeving, controle kan uitgeoefend worden, gehouden, zonder verplaatsing, hun registers, repertoria, boeken, akten en alle andere bescheiden in verband met hun handels-, beroeps- of statutaire bedrijvigheid, mede te deelen aan de ambtenaren van het bestuur der registratie, opdat evengenoemde ambtenaren zich kunnen vergewissen van de juiste heffing der te hunnen laste of ten laste van derden vallende zegelrechten of met het zegel gelijkgestelde taxes.

Art. 3. — De eerste alinea van artikel 13, § 1, der samengeschatte wetten op de inkomstenbelastingen wordt aangevuld als volgt :

Daarentegen, wanneer het werkelijk netto-inkomen uit de in huur gegeven en geheel of gedeeltelijk tot bedrijfsdoeleinden gebruikte vaste goederen, de kadas-

trale opbrengst met ten minste 10 t.h. van dat inkomen overtreft, wordt, zonder verdere formaliteit, een bijkomende grondbelasting op den grondslag van dit excédent geregeld.

Die bijkomende grondbelasting valt ten laste van den eigenaar, den erfpachter of den vruchtgebruiker, niettegenstaande alle strijdige bedingen of overeenkomsten.

Art. 4. — Het 2° van § 2 van artikel 26 van de samengeschatte wetten op de inkomstenbelastingen wordt aangevuld als volgt :

Nochtans, worden de lasten bestaande uit commissies, makelaarsloonen, handels- of andere restornos, vacatiegelden, eereloon, toevallige of niet toevallige gratificaties en andere welkdanige vergeldingen, andere dan deze bedoeld in 3° hierna, slechts in aftrek aangenomen, wanneer daaromtrent bewijs wordt verstrekt door de juiste aanduiding van naam en woonplaats van de verkrijgers, alsmede van den datum der betalingen en van de aan ieder van hen toegekende sommen. Bij niet juiste aangifte van voormelde sommen of van de verkrijgers, worden deze sommen gevoegd bij de winsten van dengene die ze betaald heeft, onverminderd de bij de wet voorziene sanctiën in geval van ontduiking. Zoo de betaling gedaan wordt door een rechtspersoon, wordt bovendien ten laste van dezen laatste een bijkomende bedrijfsbelasting van 5 t.h. geheven, berekend op de betaalde som en vrij van provincie- en gemeenteopcentiemen.

Wat de ondernemingen of bedrijven betreft, waar het tekenen van geheime commissieloonen bevonden wordt tot de dagelijksche practijk te behooren, kan de Minister van Financiën, op aanvraag van den belastingplichtige, toelaten aldus verleende sommen als bedrijfslasten aan te rekenen, mits deze commissieloonen niet hooger dan de normale grenzen gaan en het bedrijfshoofd de er aan verbonden belastingen betaalt, berekend naar de door den Minister forfaitair vastgestelde percentages.

Art. 5, § 1. — § 2 van artikel 27 van voormelde samengeschatte wetten op de inkomstenbelastingen wordt door onderstaande bepalingen aangevuld :

7° De voordeelen en baten welke een in het buitenland gevestigde onderneming, onder welken vorm of door welk middel ook, rechtstreeks of onrechtstreeks, verkrijgt :

a) Uit in België gevestigde bedrijven welke van haar afhankelijk zijn of onder haar controle staan ;

b) Uit ondernemingen of bedrijven in België, welke haar controleren of waarvan zij afhankelijk is.

Deze baten en voordeelen worden bij de winsten van de in België gevestigde bedrijven of ondernemingen gevoegd.

§ 2. Volgende bepalingen worden tusschen de eerste en de tweede alinea van § 4 van artikel 27 derzelfde wetten ingevoegd :

Worden als Belgische inrichtingen beschouwd, zelfs bij ontbreken van elke vertegenwoordiging bekwaam om de buitenlandsche onderneming te verbinden, de zetels van werkelijk bestuur, bijhuizen, fabrieken, werkhuizen, werkplaatsen, agenturen, magazijnen, burelen, laboratoria, aan- of verkoopkantoren, depots, zoome alle vaste inrichtingen van productieven aard.

Worden echter, onder voorbehoud van wederkerigheid, vrijgesteld, die winsten welke een buitenlands gevestigde onderneming door bemiddeling van een vertegenwoordiger in België maakt, mits deze vertegenwoordiger er zich bij bepaalt de bestellingen der cliëntelee in ontvangst te nemen en aan de onderneming over te maken, zonder deze te verbinden.

Art. 6. § 1. — De eerste alinea van artikel 55 der samengeschakelde wetten op de inkomstenbelastingen wordt vervangen door volgende bepalingen :

§ 1. De aangifte wordt nagezien en de aanslag wordt gevestigd door het bestuur der directe belastingen. Dit neemt als belastinggrondslag het cijfer van de aangegeven inkomsten, tenzij het dat cijfer onjuist bevindt. Elke belastingplichtige kan uitgenoodigd worden mondelinge of schriftelijke uitleggingen te verschaffen, en, daarenboven, indien hij verplicht is tot het houden van comptabiliteit, stamboekjes of dagboeken, kan hij aangezocht worden van zijn schrifturen en rekeningstukken, zonder verplaatsing, inzage te verlenen, ten einde de juistheid van de gevraagde of verstrekte inlichtingen, te laten nagaan. De belastingplichtige mag eischen dat dit onderzoek slechts geschiede krachtens schriftelijke toelating van den directeur-generaal der directie belastingen.

De personen die, krachtens een wettelijk ingestelde tucht, aan beroepsgeheim gehouden zijn, kunnen eischen dat de stamboekjes of dagboeken waarvan het houden bij artikel 30 wordt voorgeschreven, slechts medege-deeld worden na onderzoek van die bescheiden, door de stafhouders of voorzitters van de beroepsorganismen die de verschillende vrije beroepen vertegenwoordigen en, ingeval, ondanks de tusschenkomst, geen akkoord tusschen controleur en belastingplichtige wordt bereikt.

Behoudens tegenbewijs, mag de raming van den belastbaren grondslag, zoowel voor de rechtspersonen als voor de natuurlijke personen, worden gedaan volgens teekenen of indiciën waaruit een hoogere graad van gegoedheid blijkt dan uit de aangegeven inkomsten.

Indien de belastingplichtige weigert de gevraagde ophelderingen te verstrekken of de in de eerst alinea aangeduide rekeningstukken voor te leggen, wordt zijn aangifte als ongedaan beschouwd en wordt hij overeenkomstig artikel 56 aangeslagen.

Wanneer het bestuur het aangegeven inkomsten-cijfer meent te moeten verbeteren, doet het, vóór alreer den aanslag te vestigen, aan belanghebbende het cijfer kennen, dat het van plan is in de plaats van dat der aangifte te stellen ; tevens vermeldt het de redenen welke, naar zijn meening, deze verbetering wettigen ; de belastingplichtige wordt meteen uitgenoodigd om, zoo noodig, zijn opmerkingen schriftelijk, binnen een tijdsverloop van twintig dagen, in te dienen.

§ 2. De laatste vijf alinea's van artikel 55 maken § 2 van dit artikel uit.

Art. 7. — De bepalingen van deze wet worden van kracht volgens onderstaande modaliteiten :

I. — De artikelen 1 en 2 zijn uitvoerbaar, met ingang van den dag nadat de wet in den «Moniteur» is bekendgemaakt. Het is toegelaten die bepalingen in te roepen, om het bestaan te bewijzen van feiten die vóór deze bekendmaking voor aanslag vatbaar waren.

II. De eerste krachtens artikel 3 te vestigen extra-grondbelastingen worden gevestigd voor dienstjaar 1938, naar rato van de belastbare excedenten van werkelijke inkomsten, vastgesteld bij het nazien van de aangiften in de bedrijfsbelasting van bedoeld belastingjaar.

III. De voorschriften van de artikelen 4 tot 6 worden voor de eerste maal van toepassing voor het aanslaan van de belastingen over 1938.

IV. Al wie, vóór de bekendmaking van deze wet, een belastingwet heeft overtreden, wordt geheel ont-

heven van den aangroei van belasting of van de fiscale geldboeten, indien hij, binnen drie maanden na deze bekendmaking de spontane aangifte doet van de overtreding.

Deze bepaling is niet van toepassing op degenen die, in een geheime stokerij, voortgebrachte of voort te brengen brandewijn aan het accijnsrecht hebben onttrokken of gepoogd hebben te onttrekken.

Gegeven te Brussel, den 28n Juli 1938.

WET VAN 30 JULI 1938 tot aanvulling van de gemeentekieswet.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Eenig artikel. — Volgende wijzigingen worden aan de gemeentekieswet gebracht :

1. Na artikel 24 wordt volgend (nieuw) artikel ingelascht :

« Art. 24bis. — In de gemeenten met minder dan 5.000 inwoners mag, bij de gewone verkiezingen voor de hernieuwing van den gemeenteraad, alsook bij de buitengewone verkiezingen betrekking hebbende op het geheel der mandaten van raadslid, de voordracht der kandidaten, buiten de lijst voorzien bij artikel 23, nog een lijst van drie bijzondere kandidaat-opvolgers omvatten, voor het geval dat de verkiezing zonder stemming mocht eindigen.

» De voordracht dezer bijzondere kandidaten duidt de orde aan waarin dezen worden voorgedragen ; zij dient, op straf van nietigheid, voor te komen in de akte van voordracht zelf der kandidaat-titelvoerders en in de akte moeten de kandidaten van beide categorieën afzonderlijk worden gerangschikt, met nauwkeurige opgave van de categorieën.

» Een kandidaat mag niet terzelfder tijd als kandidaat-titelvoerder en als bijzonder kandidaat-opvolger worden voorgedragen. In geval van inbreuk op die bepaling, wordt de naam van den kandidaat geschrapt van de lijst der bijzondere kandidaat-opvolgers.

2. De tekst van de eerste alinea van artikel 28 wordt gewijzigd als volgt :

» Art. 28. — Zijn er niet meer kandidaat-titelvoerders overeenkomstig artikel 23 voorgedragen dan er mandaten te begeben zijn, dan worden deze kandidaten, zonder andere vormvereischten, door het hoofdbureel als verkozen verklaard.

» Het bureel verklaart daarenboven, als het noodig is, als 1e, 2e en 3e opvolger in de orde dat zij voorgedragen zijn, de bijzondere kandidaten tot de opvolging, voorgedragen krachtens het vermogen in artikel 24bis van de wet voorzien, zonder dat hun aantal dat der verkozenen van hun lijst mag overtreffen.

De tekst van alinea 1 van artikel 29 wordt gewijzigd als volgt :

» Art. 29. — Zijn er meer kandidaat-titelvoerders behoorlijk overeenkomstig artikel 23 voorgedragen dan er mandaten te begeben zijn, dan verklaart het hoofdbureel van geener waarde de bijzondere candidaturen tot de opvolging die, overeenkomstig artikel 24bis, mochten voorgedragen zijn geweest.

» De lijst van de kandidaat-titelvoerders wordt dadelijk aangeplakt. »

4. De tekst der laatste zinsnede van de eerste alinea van artikel 84 wordt gewijzigd als volgt :

» Evenwel, zoo bij de verkiezing van het te vervangen raadslid, kandidaten tot dezelfde lijst als hij behoorend, tot opvolgers werden verkozen bij toepassing van artikel 58 dezer wet of tot opvolgers uitgeroepen overeenkomstig alinea 2 van artikel 28, treedt de opvolger, die het eerst voorkomt in de volgorde bepaald bij deze artikelen in bediening, na onderzoek van zijn geloofsbriefven door den gemeenteraad. »

Gegeven te Brussel den 30 Juli 1938. ,

WET VAN 30 JULI 1938 betreffende het uitstel en de schorsing van ten uitvoerlegging, en houdende wijziging van de wet van 15 Augustus 1854 op de gerechtelijke uitwinning.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Artikel 1. — Artikel 1244 van het Burgerlijk Wetboek wordt door de volgende bepalingen vervangen:

« Geen schuldenaar kan den schuldeischer dwingen de betaling aan te nemen van een gedeelte van een schuld, al is die schuld ook deelbaar.

» Nochtans, kan de rechter, ondanks elke andersluidende bepaling, met inachtneming van den toestand der partijen, en gebruik makend van deze bevoegdheid met groote omzichtigheid en rekening houdende met de uitsteltermijnen welke reeds door den schuldeischer aan den schuldenaar in feite werden vergund, gematigd uitstel van betaling verleen en de vervolgingen doen schorsen, zelfs indien de schuld blijkt uit een authentieke akte, ander dan een vonnis.

» Het uitstel staat de maatregelen van bewaring niet in den weg.

» Het verleen van uitstel kan afhankelijk gemaakt worden van het stellen van zekerheid.

» De vrijwillige of gedwongen onderbreking der vervolgingen door den schuldeischer, in den loop eener rechtspleging tot het bekomen van uitstel, zal geen verval met zich brengen voor den schuldeischer die bij de hervatting dezer vervolgingen over een nieuwen termijn zal mogen beschikken, gelijk aan den geheelen termijn waarover hij aanvankelijk beschikte om ze te benaastigen.

» Het verzoek om uitstel zal, al naar het geval, worden gebracht vóór den rechter bevoegd om recht te doen over de vordering tot betaling, vóór den rechter bevoegd om het beslag van waarde te verklaren of, indien deze formaliteit niet vereischt wordt, vóór den voorzitter van de rechtbank van eersten aanleg zetelend in kortgeding.

» Elk verzoek tot het bekomen van uitstel moet, op straffe van niet-ontvankelijkheid, geformuleerd worden binnen vijftien dagen, te rekenen vanaf het vóór het beslag gedane bevel, of vanaf de aanzegging aan den schuldenaar van de eerste akte van rechtspleging.

» De beslissing waarbij een verzoek om uitstel verworpen wordt, is niet vatbaar voor verzet vanwege den schuldenaar; het beroep moet binnen vijftien dagen na het uitspreken van het vonnis of van het bevel worden ingediend; de rechter in beroep doet uitspraak, uiterlijk binnen twee maanden.

» Geen uitstel kan verleend worden in zaken van

wisselbrieven of orderbriefjes, evenmin als in geval van hervelling. »

Art. 2. — Het verwerpen van een verzoek tot het bekomen van een moratorium op grond van de wet van 27 Juli 1934, verlengd bij koninklijk besluit n° 219 van 27 December 1935, heeft de niet-ontvankelijkheid van elk verzoek om uitstel of om schorsing, op artikel 1244 van het Burgerlijk Wetboek gegrond, ten gevolge.

Art. 3. — Artikel 17 van de wet van 15 Augustus 1854 op de gerechtelijke uitwinning, gewijzigd bij artikel 10 van de wet van 10 October 1913, wordt door de volgende bepalingen aangevuld :

« Wanneer de uitwerking van het bevel geschorst wordt vooraleer tot het beslag is overgegaan, hetzij ten gevolge van verzet tegen den executorialen titel die de vervolging ten grondslag dient, hetzij ten gevolge van een verzoek om uitstel, is de vervolger gerechtigd de overschrijving van het bevel te vorderen zoolang dit bevel als eerste akte van de vervolging tot beslag op onroerende goederen geldig blijft.

» Die overschrijving is slechts zes maanden geldig, behoudens vernieuwing vóór het verstrijken van dien termijn. Zoo zij na bedoelden termijn wordt vernieuwd, geldt zij enkel op haar datum.

» Dezelfde regel is van toepassing op de overschrijving die vóór het schorsen der vervolgingen zou gevorderd zijn geworden.

» De vernieuwing geschiedt op vertoon, aan den bewaarder, van een in dubbel opgemaakt verzoekschrift dat nauwkeurig de te vernieuwen overschrijving en de oorzaak van de schorsing der vervolgingen aanduidt. Voor de vernieuwing gelden in voorkomend geval de bepalingen van de tweede alinea van artikel 90 van de wet van 16 December 1851.

» In al de gevallen waarin een exploit van bevel meer dan zes maanden na zijn dagteekening voor de formaliteit der overschrijving wordt aangeboden, is dat exploit vergezeld van een vordering ter fine van overschrijving, met aanduiding van de oorzaak van de schorsing der vervolgingen. »

Art. 4. — De volgende bepalingen worden als artikelen 102bis, 102ter en 102quater in titel III van de wet van 15 Augustus 1854 op de gerechtelijke uitwinning ingevoegd :

« Art. 102bis. — De ingeschreven schuldeischers en de schuldeischers die een voorrecht op het onroerend goed hebben, zijn er toe gerechtigd onder elkander een regeling te treffen, buiten de medehulp van de beslagen partij, wanneer deze partij, behoorlijk opgeroepen, in gebreke blijft te verschijnen voor den notaris die met de verrichtingen tot rangregeling belast is.

» De aanmaning om te verschijnen wordt tegen dertig dagen daarna gedaan; zij vermeldt dag en uur van de verrichtingen, de plaats waar deze zullen geschieden, en de grondslagen van de verdeling van den koopprijs onder de schuldeischers; de tekst van dit artikel wordt in de aanmaning op straffe van nietigheid aangehaald.

» Door den hypotheekbewaarder worden de inschrijving van ambtwege die tot zekerheid van de betaling van den koopprijs werd genomen, en de overschrijving van de exploten van bevel en van beslag doorgehaald, op de vordering die daartoe door de schuldeischers wordt gedaan in de akte van rangregeling waaruit blijkt dat de koper zijn aankoopprijs volledig heeft afbetaald, en op vertoon, in voorkomend geval, van het ontvangstbewijs waaruit blijkt, dat het aan de beslagen partij toekomend overschot van den koopprijs in de Deposito- en Consignatieskas werd gestort.

» Art. 102ter. — Wanneer het bedrag der door de schuldeischers voorgelegde schuldvorderingen de algeheelheid opslorpt van de te verdeelen sommen, is de niet-tusschenkomst in de orderegelings van andere ingeschreven schuldeischers of van onbevoorrechte schuldeischers die een bevel deden overschrijven, geen beletsel dat de vrijheid van het goed in hoofde van den verkrijger, voorgoed verwezenlijkt worde door middel van een rangregeling door overeenkomst. Deze is geldig gesloten door de in nuttige orde komende schuldeischers, mits de overige schuldeischers, na door de meest naartigste partij te zijn aangemaand, op de wijze en binnen het tijdsbestek voorzien bij de 2^e alinea van bovenstaand artikel 102bis, om bij de regeling aanwezig te zijn, in gebreke blijven te verschijnen.

» Deze aanmaning wordt geldig beteekend aan de in de inschrijving verkozen woonplaats.

» De akte stelt vast de vervulling van de hierboven voorgeschreven voorwaarden en de betaling door den verkrijger van zijn aankoop prijs. De aanmaningen worden aan de akte gehecht en met deze in de expeditie begrepen.

» De in- en overschrijvingen betreffende de in gebreke zijnde schuldeischers, worden door den hypotheekbewaarder geschraapt, op vordering door de tusschenkomende partijen in de akte gedaan.

» Art. 102quater. — Voorafgaande bepalingen zijn van toepassing op de rangregeling geopend ten gevolge van een overeenkomstig de artikelen 90 en volgende der wet van 15 Augustus 1854 gedanen verkoop bij dadelijke uitwinning, en, meer in het algemeen, op elke rangregeling geopend ten gevolge van een verkoop, waarbij de prijs van rechtswege op de ingeschreven schuldeischers wordt overgedragen».

Art. 5. — In artikel 103 der wet van 15 Augustus 1854 op de gerechtelijke uitwinning, worden de woorden: «De termijn van vijftien dagen verlopen zijnde zonder overeenkomst in het vriendelijke» opgeheven en vervangen door de volgende woorden: «Ingeval er geen regeling in der minne wordt getroffen in de voorwaarden zooals voorzien in de bovenstaande artikelen 102, 102bis, en 102ter...»

Gegeven te Brussel, den 30 Juli 1938.

WET VAN 30 JULI 1938 betreffende het gebruik der talen bij het leger.

Leopold III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Hoofdstuk I. — Aan de officieren en de kandidaat-officieren opgelegde verplichtingen.

Artikel 1. — De grondige kennis van de Fransche of van de Nederlandsche taal en de wezenlijke kennis van de tweede landstaal zijn verplicht om den graad van onderluitenant in de actieve kaders te kunnen bekomen.

Art. 2. — Ieder kandidaat voor de Koninklijke Militaire School of voor het letterkundig en wetenschappelijk gedeelte van het voorbereidend examen voor onderluitenant langs de kaders, legt een examen af over de grondige kennis van een der twee landstalen zijner keuze en een examen over de elementaire kennis der andere taal.

De grondige kennis der taal wordt vastgesteld door

middel van een examen over de vakken welke voorkomen op het leerplan der koninklijke athenæa tot en met de eerste klasse.

De elementaire kennis van de taal wordt vastgesteld door middel van een schriftelijk examen bestaande uit een vertaling in en uit de tweede taal en een opstel voorkomende op het leerplan van de derde klasse der koninklijke athenæa.

Het examen over de grondige kennis heeft tweemaal zooveel belang als het elementair examen.

Voor het eerste is er een uitsluitingscijfer dat gelijk is aan de helft van het maximum der punten en, voor het tweede, een uitsluitingscijfer dat gelijk is aan de twee vijfden.

Het cijfer dat, bij het toelatingsexamen van een kandidaat, voor de talen bekomen werd, komt voor dezelfde waarde in aanmerking bij de eindrangschikking, om 't even of die kandidaat het Fransch dan wel het Nederlandsch gekozen heeft als grondig gekende taal.

Art. 3. — Het eindexamen bij de Koninklijke Militaire School (voor de sectie infanterie en cavalerie) en het overgangsexamen tot de Applicatieschool (voor de sectie artillerie en genie), het definitief examen van onderluitenant voor de benoeming — langs de kaders — tot den graad van onderluitenant van de wapenen, van het vervoerkorps, van de diensten en van de Rijks-wacht, behelzen een examen over de wezenlijke kennis van de taal voor welke de kandidaat het bij artikel 2 voorzien examen over de grondige kennis niet heeft afgelegd; zulks om er zich van te overtuigen dat hij in staat is om bij een eenheid van het een of het ander taalstelsel te dienen.

Dit examen omvat een opstel, een gesprek over de militaire theorieën en reglementen en een oefening waaruit moet blijken dat de kandidaat-officieren in staat zijn om, in de gerechtelijke commissiën en in de krijgs-raden, de betichten en hun verdedigers te verstaan.

De kandidaten moeten, bij dit examen, ten minste de helft der punten behalen om tot den graad van onderluitenant te kunnen worden bevorderd.

In geval van afwijzing, mogen de belanghebbenden het taalexamen opnieuw afleggen, zulks ten vroegste drie maanden en ten laatste twaalf maanden na het eerste examen.

In geval van goeden uitslag bij dit tweede examen, mag het behaald puntencijfer niet in de plaats van het eerste worden gesteld, 't is te zeggen dat alleen laatstvermeld cijfer in aanmerking komt voor het bepalen van het aan den kandidaat toegekend algemeen middencijfer. De kandidaat kan dezen goeden uitslag niet aanvoeren om zijn ancienniteit te herwinnen.

In geval van afwijzing bij dit tweede examen, is de kandidaat er toe gehouden zich opnieuw aan te bieden voor het eindexamen der Koninklijke Militaire School, het overgangsexamen tot de Applicatieschool of het definitief onderluitenantsexamen.

Art. 4. — Wat het bekomen van den graad van officier der diensten betreft, wordt het examen over de wezenlijke kennis van de tweede taal — waarvan sprake in vorenstaand artikel 3 — als volgt vastgesteld :

a) Voor de geneesheeren, moeten de belanghebbenden slagen voor een examen over de werkelijke kennis der tweede taal : dit examen zal bestaan in het ondervragen van twee zieke soldaten, waarvan de eene aan een inwendige kwaal en de andere aan een uitwendige kwaal lijdt, en die enkel de tweede taal der recipiënden kennen.

De kandidaten moeten de patiënten ondervragen en ze, in hun taal, uitleggen welke voorzorgen er dienen genomen en welke behandeling dient gevolgd ;

b) Voor de apothekers, moeten de belanghebbenden slagen voor een dergelijk examen over de artsensijbe-reidkunde;

c) Voor de paardenartsen, wordt een soortgelijk examen afgenomen: onderzoek van een ziek paard, geneeswijze;

d) Voor de officieren der administratieve diensten, de rekenplichtigen van het materieel en de secretarissen, loopt dit taalexamen over de bijzondere leerstof van het definitief examen voor onderluitenant:

Administratie, voeding en uitrusting: voor de eerstgenoemden;

Administratie en materieel: voor de in de tweede plaats genoemden;

Gerechtelijke dienst en wetgeving op de militie en de werving: voor de laatstgenoemden.

Art. 5. — Het examen voor den graad van majoor van het actieve leger omvat een examen over de kennis der taal waarover de officier, tijdens zijn loopbaan een der bij artikel 7 voorziene proeven nog niet mocht hebben afgelegd.

De officieren-staffbrevethouders moeten dit examen afleggen zooals de officieren zonder staffbrevet.

De voorziene proef bestaat in een examen dat omvat een voor officieren te houden theorie of voordracht van tactischen aard over een bepaald thema.

De kandidaat moet insgelijks het bewijs leveren de noodige taalkennis tot het uitoefenen der functies van voorzitter van een krijgsraad of van lid van het militair gerechtshof te bezitten.

Wat de diensten betreft, wordt de theorie of voordracht van tactischen aard vervangen door een theorie of voordracht van technischen aard betreffende de werkzaamheden van den beschouwden dienst.

Om tot den graad van majoor te kunnen worden bevorderd, moet ieder kandidaat ten minste de helft der punten bij voormeld examen hebben bekomen.

De voorwaarden om tot den graad van majoor te komen, voor de reserve-officieren, worden geregeld bij koninklijk besluit.

Art. 6. — De kandidaat die, bij het onder vorenstaand artikel 5 vermeld examen, het vastgesteld minimum-getal punten niet heeft behaald, mag, uiterlijk zes maanden na de eerste afwijzing, een nieuw examen afleggen.

Slaagt de belanghebbende in het tweede examen, dan herneemt hij zijn normale plaats voor de bevordering, ingeval hij tijdelijk mocht voorbijgestreefd zijn.

Art. 7. — Het examen over de kennis der tweede taal, vereischt hetzij tot het bekomen van den graad van majoor hetzij om deel uit te maken van een leeraars-korps of van een examencommissie, mag afgelegd worden bij 't eindexamen der Koninklijke Militaire School, of bij het definitief examen voor onderluitenant, of tijdens de loopbaan van den officier, vóór diens benoeming tot den graad van majoor.

De goede uitslag bij dit examen blijft gelden voor de overige loopbaan.

Hoofdstuk II. — Aan de kandidaat onderofficieren opgelegde verplichtingen.

Art. 8. — Vooraleer hij bevorderd wordt, moet ieder kandidaat-beroepssergeant (wachtmeester), door bij een examen ten minste de helft der punten te behalen, blijk geven van werkelijke kennis van de taal der eenheid bij welke hij zal moeten dienen.

Rekening gehouden met de voorwaarden, inzake algemeene opleiding, vereischt bij de wet van 27 Juli 1934 betreffende het statuut der onderofficieren, loopt het

programma van dit examen over de leerstof van de 4e klasse der koninklijke athenæ (3e jaar der Rijks-middelbare scholen).

Om te kunnen worden overgeplaatst naar een eenheid waar het taalstelsel verschilt van dat der eenheid waar hij zich bevindt, moet ieder onderofficier een gelijksoortig bewijs betreffende de kennis der andere taal hebben geleverd.

Art. 9. — Het bepaalde van de wet van 14 Juli 1932 betreffende de taalregeling in het middelbaar onderwijs, is van toepassing inde (Vlaamsche en Fransche) kadettenscholen, voor wat het onderwijs der tweede landstaal aangaat.

Hoofdstuk III. — Opleidingsinrichtingen.

Art. 10. — In de Koninklijke Militaire School bestaat er, in elke sectie, een Fransche afdeeling en een Vlaamsche afdeeling.

Bij de eene wordt er voor de kursussen, de theorie, de militaire opleiding, alle onderwijs, den inwendigen dienst en de administratie gebruik gemaakt van de Fransche taal; bij de andere, van de Nederlandsche taal.

Elke dezer afdeelingen bevat een getal leerlingen dat bepaald wordt volgens de vereischen van de kaders der eentalige eenheden en van de legerorganisatie.

Voor een zelfde sectie (infanterie en cavalerie — artillerie en genie) geschieden de toelatings bij vergelijkend examen volgens een enkele rangschikking, welk het door de kandidaten gekozen taalregiem ook moge wezen.

Mocht het aantal toegelaten kandidaten, dat tot een taalregime behoort het voor dit regime voorzien cijfer niet bereiken, dan wordt er, eventueel tot aanvulling van het tekort, beroep gedaan op de toegelaten kandidaten welke tot het ander taalregime behooren en er in toestemmen de cursussen te volgen in de taal die zij als tweede taal hebben gekozen.

Het eventueel tekort eener aldus samengestelde afdeeling, kan, ten titel van overgangsbepaling, en uiterlijk tot einde 1942, gecompenseerd worden door een daarmede overeenstemmende vermeerdering van het aantal leerlingen der andere afdeeling.

Art. 11. — Niemand kan tot studie-directeur, professor, repetitor, docent of studie-inspecteur aan de Koninklijke Militaire School worden aangewezen, zóó hij niet, door een examen of door zijn diploma's, het bewijs geleverd heeft dat hij de taal van de door hem bestuurde afdeeling of van den door hem gegeven cursus grondig kent.

De inrichting van de laboratoria, musea en leermiddelen der school is tweetalig.

Art. 12. — In elke der afdeelingen, worden sommige bij koninklijk besluit te bepalen cursussen in de tweede taal gerepeteerd.

Art. 13. — Voor de militaire oefeningen, worden de leerlingen der Fransche en der Vlaamsche afdeeling in afzonderlijke eenheden gegroepeerd ofwel vereenigd volgens de vereischen van het onderricht.

Art. 14. — De voorafgaande bepalingen zijn van toepassing op de Applicatieschool (artillerie en genie).

Art. 15. — Al de overige opleidingsinrichtingen welke voorbereiden tot de examens voor den graad van officier of welke bestemd zijn om de officieren of de lagere gegradueerden in technisch of militair opzicht verder te ontwikkelen, omvatten een Fransche afdeeling en een Vlaamsche afdeeling; zoo niet hebben de sessies er beurtelings in de Fransche of in de Nederlandsche taal plaats.

De bepalingen voorzien bij de artikelen 11, 12 en 13 zijn daarop van toepassing.

Art. 16. — De school voor officieren van den gezondheidsdienst heeft een Vlaamsche afdeling te Gent en een Fransche afdeling te Luik. De afdelingen van Brussel en Leuven zijn gemengde secties.

De school voor paardenartsen heeft een Vlaamsche afdeling te Gent en een Fransche afdeling te Kuregem.

Art. 17. — In deze scholen en opleidingsinrichtingen is het onderwijs in de tweede taal verplicht op dezelfde wijze als die welke voor de Koninklijke Militaire School wordt voorzien.

Art. 18. — In elke der vorenbedoelde scholen of inrichtingen, staan de taalafdelingen onder één enkel commando.

Hoofdstuk IV. — *Gebruik der talen in de betrekkingen tusschen militaire overheden en in dezer betrekkingen met de administratieve overheden en het publiek.*

Art. 19. — De volledige opleiding van den soldaat wordt gegeven in zijn moedertaal.

Te dien einde worden de soldaten gegroepeerd in taaleenheden ter sterkte van niet minder dan de compagnie of daarmee overeenstemmende eenheid. Deze eenheden worden vereenigd tot een eentalig regiment of daarmee overeenstemmende eentalige eenheid, telkens als hun aantal en de vereischten der legerorganisatie zulks toelaten.

De eentalige regimenten of daarmee overeenstemmende eentalige eenheden worden tot een eentalige divisie vereenigd, telkens als hun aantal en de vereischten der legerorganisatie zulks toelaten.

Er wordt ondersteld dat de moedertaal van den soldaat de taal is van de gemeente waar hij voor de militie ingeschreven is; doch de belanghebbende die verklaart dat zijn moedertaal de taal van bedoelde gemeente niet is heeft het recht te vragen om voor een garnizoen of een eenheid met een ander taalstelsel te worden aangewezen.

De ingeschrevenen van de gemeenten der Brusselsche agglomeratie, welke gemeenten worden opgesomd in de wet van 28 Juli 1932 op het gebruik der talen in bestuurszaken, alsmede de ingeschrevenen behorende tot de gemeenten bedoeld bij artikel 6, § 4, van dezelfde wet, geven, bij hun verschijning voor het wervingsbureau hun moedertaal aan.

Art. 20. — Bij het aanwijzen van de lagere officieren voor een bepaalde eenheid zal er, voor zoover de vereischten van den dienst zulks toelaten, rekening gehouden worden met het taalregime waaronder de belanghebbenden hun studiën aan een militaire onderwijsinrichting hebben volbracht.

Art. 21. — Alleen de lagere officieren en gegradueerden die door een examen van de wezenlijke kennis der Duitsche taal doen blijken, kunnen voor een Duitschsprekende eenheid worden aangewezen.

Art. 22. — In elke eentalige eenheid, wordt de taal van deze gebruikt voor het onderricht, de bevelen van hoog tot laag, de administratie, het beheer en voor alle andere dienstbetrekkingen tusschen het bevelhebberschap en de officieren, gegradueerden of soldaten, tusschen de officieren, tusschen de officieren en de gegradueerden, tusschen de gegradueerden en tusschen de officieren of gegradueerden en de soldaten.

Art. 23. — Ieder militair die belast wordt met een studie van technischen aard, welke buiten het kader zijner gewone ambtsbezigheden valt, mag, bij uitzondering en voor elk geval, door zijn hiërarchischen chef

er toe gemachtigd worden zich van de taal zijner keuze te bedienen.

Art. 24. — In elke eenheid met gemengd taalstelsel, wordt het gebruik der talen geregeld als volgt:

a) Op de eentalige onder-eenheden worden de bepalingen van artikel 22 toegepast;

b) Al de dienstbetrekkingen tusschen het bevelhebberschap der eenheid en een eentalige onder-eenheid hebben plaats in de taal van deze;

c) De bevelen gericht tot meerdere eenheden met verschillend taalstelsel, worden gedaan in de taal der meerderheid;

d) De dienstmededeelingen voor gansch de eenheid bestemd, worden in beide landstalen gedaan;

e) Het bestuur der eenheid geschiedt in de taal van de meerderheid der onder-eenheden;

f) Al hetgeen het taalgebruik betreft in de dienstbetrekkingen tusschen officieren, of tusschen officieren en gegradueerden, of tusschen gegradueerden, wordt bij koninklijk besluit geregeld.

Art. 25. — A. In de militaire hospitalen en apotheken wordt de streektaal gebruikt voor de bevelen tot het personeel, alsmede voor de administratie en het beheer. Echter worden de bevelen, berichten en mededeelingen voor de zieken bestemd, in beide landstalen gesteld.

B. Het militair hospitaal en de militaire apotheek van Brussel worden beschouwd als eenheden met gemengd taalregime. Hun personeel bestaat voor de helft uit leden die van hun wezenlijke kennis der Nederlandsche taal hebben doen blijken, voor de andere helft uit leden die van hun wezenlijke kennis der Fransche taal hebben doen blijken. Bij gebrek aan getuigenschriften, wordt die rechtvaardiging geleverd door middel van een gepast examen waarvan programma en inrichting bij koninklijk besluit worden bepaald. De geneesheer-directeur en de dirigeerende officier moeten van de kennis van beide landstalen doen blijken, op grond van het bepaalde in artikel 5.

C. De wervingsburelen, de dépôts, de parken, de arsenalen, de fabricage-werkplaatsen, de gewestelijke diensten der genie en alle andere militaire diensten en inrichtingen bezigen, voor hun inwendigen dienst, de taal der streek waar ze gevestigd zijn.

De bevelen, kennisgevingen en mededeelingen aan het personeel worden in beide landstalen gesteld.

De bepaling van bovenstaande paragraaf B is van toepassing op de diensten en inrichtingen welke in de streek van Brussel gevestigd zijn.

Het taalregime dat door de diensten, vermeld in voorgaande alinea's 1 en 2, voor hun betrekkingen met de andere organismen van het leger dient toegepast, wordt bij koninklijk besluit bepaald.

Art. 26. — De eentalige eenheden, inrichtingen en diensten gebruiken hun taal voor al hun betrekkingen met de militaire overheden en met het departement van landsverdediging.

De briefwisseling van de hooge militaire overheden en van het departement met de eenheden, inrichtingen en diensten die hun ondergeschikt zijn, geschiedt in de taal van laatstgenoemde.

De eenheden met gemengd taalstelsel richten zich tot al de militaire overheden en tot het departement van landsverdediging, in het Nederlandsch of in het Fransch, naar gelang de taal waarin het dossier van de behandelde zaak werd begonnen. Diezelfde regel geldt voor de briefwisseling van gezegde overheden en van gezegd departement met die eenheden.

Art. 27. — De berichten en de mededeelingen welke de militaire overheden aan het publiek richten, worden opgesteld overeenkomstig de wet van 28 Juni 1932 op het gebruik der talen in bestuurszaken.

Art. 28. — De briefwisseling van de militaire overheden met de administratieve overheden wordt gevoerd in de taal voorgeschreven bij de wet van 28 Juni 1932 op het gebruik der talen in bestuurszaken.

Art. 29. — De administratieve stukken die door tussenkomst van de gemeentebesturen of van de Rijks-wacht aan de met verlof zonder soldij zijnde reserve-officieren en aan de met onbepaald verlof zijnde militairen worden gezonden, dienen tweetalige formulieren te zijn, waarvan de Nederlandsche tekst vooraan komt voor degenen, die in Vlaamsche gemeenten wonen, en waarvan de Fransche tekst vooraan komt voor degenen, die in de andere gemeenten van het land gevestigd zijn.

Art. 30. — Voor hun briefwisseling met de inwoners van de Vlaamsche gemeenten, gebruiken de militaire overheden de Nederlandsche taal; met de inwoners der Waalsche gemeenten gebruiken zij de Fransche taal, en met de inwoners der Brusselsche agglomeratie, gebruiken zij de Fransche of de Nederlandsche taal, al naar de omstandigheden.

Art. 31. — Niemand kan tot vast of tijdelijk examiner aan de Koninklijke Militaire School worden benoemd, zoo hij niet door zijn diploma of door een bij koninklijk besluit in te richten examen doet blijken van zijn grondige kennis der taal in dewelke de recipiëndi moeten ondervraagd worden.

Art. 32. — Ieder jaar legt de Minister van Landsverdediging, bij de Wetgevende Kamers, verslag ter tafel over de toepassing van de tegenwoordige wet.

Art. 33. — Deze wet zal op progressieve wijze worden toegepast.

De navolgende hoofdpunten zullen echter binnen de hieronder bepaalde termijnen worden verwezenlijkt :

a) Onmiddellijk :

Al wat het taalstelsel van de gegradueerden en soldaten betreft;

De oprichting van taalafdeelingen in de Koninklijke Militaire School en in andere opleidingsinrichtingen, met uitzondering van de Krijgsschool;

Het grondig examen over de tweede taal voor degenen die daartoe het verlangen zullen uitdrukken;

De bevelen.

b) Op het oogenblik van de inlijving der klasse 1939 : De samenstelling van de eentalige regimenten en divisies.

c) In 1939 : Krijgsschool.

d) Met ingang van 1 October 1939, de administratie; de toepassing echter begint zoodra de wet aangenomen is en zal geleidelijk worden doorgevoerd ten einde op voormelden datum volledig verwezenlijkt te zijn.

e) Van einde 1940 af :

Het taalprogramma van het eindexamen der Koninklijke Militaire School, van het overgangsexamen tot de Applicatieschool, en van het definitief examen voor onderluitenant langs de kaders.

f) Van 1 October 1941 af :

Al wat de dienstbetrekkingen tusschen officieren betreft; de toepassing zal echter een aanvang nemen zoodra de wet aangenomen is en zal geleidelijk worden doorgevoerd ten einde op voormelden datum volledig verwezenlijkt te zijn.

g) In 1943 :

Het taalprogramma van het examen voor den graad van majoor.

Art. 34. — Naarmate deze wet wordt toegepast, zullen de voorschriften der wet van 7 November 1928 op het gebruik der talen bij het leger door die van de tegenwoordige wet worden vervangen.

Gegeven te Brussel, den 30 Juli 1938.

KONINKLIJK BESLUIT VAN 26 JULI 1938. — Hooge Raad voor volksopleiding. Herinrichting.

Leopold III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet van 3 April 1929 tot instelling, bij het Ministerie van Openbaar Onderwijs, van een Hoogen Raad voor volksopleiding ;

Herzien het koninklijk besluit tot inrichting van dezen raad, dd. 3 Maart 1930 ;

Overwegende dat de werking van bedoelden raad derwijze dient geregeld, dat de cultureele ontwikkeling der twee taalgemeenschappen van het Land er door verzekerd wordt, met handhaving van de eenheid van actie, overal waar deze onontbeerlijk is ;

Op de voordracht van Onzen Minister van Openbaar Onderwijs,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. — De Hooge Raad voor volksopleiding heeft tot opdracht de geschikte maatregelen te bestudeeren en aan de regeering voor te leggen om de pogingen aan te moedigen en te ordenen, welke ten doel hebben de volksopleiding te bevorderen en den arbeiders het middel te verstrekken om hun vrijen tijd op rationeel wijze te gebruiken.

Art. 2. — De raad wordt voorgezeten door Onzen Minister van Openbaar Onderwijs. Hij kan zich door een afgevaardigde laten vervangen.

Hij bestaat uit ten minste twintig en ten hoogste dertig leden, door Ons benoemd op de voordracht van den Minister van Openbaar Onderwijs.

Bij deze benoemingen dient men er in hoofdzaak voor te zorgen dat de provinciale werken en de voornaamste vrije werken voor volks opleiding vertegenwoordigd worden.

Art. 3. — Het mandaat der leden van den raad loopt over een tijdvak van drie jaar. Dit mandaat kan hernieuwd worden.

Elke persoon, die benoemd wordt ter vervanging van een afgetreden of overleden lid, zet diens mandaat voort.

Art. 4. — De raad bestaat uit twee afdeelingen: eene, welke zich van de Nederlandsche taal en een andere, welke zich van de Fransche taal bedient.

Art. 5. — Iedere afdeeling bestaat uit een gelijk aantal leden, waaronder de Minister een voorzitter en een ondervoorzitter aanstelt.

Aan iedere afdeeling wordt, daarenboven, een secretaris toegevoegd, door den Minister gekozen buiten den raad. Deze twee secretarissen zullen ambtenaars zijn met denzelfden graad.

Art. 6. — De raad wordt in plenaire vergadering door den Minister bijeengeroepen, telkens wanneer hij het wenschelijk acht sommige kwesties gemeenschappelijk te bestudeeren.

De plenaire vergadering is verplichtend voor het onderzoek van al de kwesties, welke terzelfder tijd de twee afdeelingen aanbelangen, namelijk voor de studie van de verdeeling der kredieten, bestemd voor de volksopleiding, voor het opmaken van het jaarverslag, voor het opmaken of het wijzigen van het huishoudelijk reglement.

Het secretariaat van den Hoogen Raad voor volksopleiding wordt waargenomen door de secretarissen der twee afdeelingen.

Het jaarverslag over de werkzaamheden van den raad wordt beurtelings ingediend door een Nederlanschsprekend lid van den raad en door een Franschsprekend lid van den raad. Het zal verschijnen in de twee talen.

Art. 7. — De afdelingen vergaderen na bijeengeroepen te zijn door den Minister, die op zijn initiatief of op voorstel van haar voorzitters de dagorde harer vergaderingen vaststelt.

Art. 8. — Zoowel op de plenaire vergadering als op de vergadering eener afdeling, worden de beslissingen getroffen bij meerderheid van stemmen. Bij staking van stemmen is de stem van den voorzitter der vergadering overwegend.

De secretarissen hebben geen medebeslissende stem.

De notulen, wenschen en resolutiën van den raad en de afdelingen, worden door de secretarissen aan den Minister overgemaakt.

Art. 9. — In spoedeisende gevallen, brengt een bureel, samengesteld uit de voorzitters en ondervoorzitters der afdelingen, zijn advies uit, hetzij op eigen initiatief, hetzij op verzoek van den Minister.

Art. 10. — Het huishoudelijk reglement, vastgesteld door den raad, wordt aan de goedkeuring van den Minister onderworpen.

Art. 11. — De raad mag, met het oog op de studie van een bepaald vraagstuk, afgevaardigden der ministerieele departementen welke de kwestie aanbelangt, alsmede personen, die door den Minister van Openbaar Onderwijs aangesteld worden om reden van hun speciale bevoegdheid, met raadgevende stem aan zijn beraadslagingen laten deelnemen.

Art. 12. — De kosten wegens verplaatsing en verblijf der personen, welke geroepen worden om in den raad, hetzij bestendig, hetzij tijdelijk, zitting te nemen, zullen geregeld worden overeenkomstig de bepalingen, welke op het Departement van kracht zijn voor de ambtenaren met den graad van directeur.

Art. 13. — Het koninklijk besluit van 3 Maart 1930 wordt ingetrokken.

Art. 14. — Onze Minister van Openbaar Onderwijs is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 26 Juli 1938.

NECROLOGIE

Prof. Willy Van Eeckhout

Het laatste nummer van onzen vorigen jaargang was ter pers, wanneer de Vlaamsche juristenwereld, pijnlijk getroffen werd door het bericht van het overlijden van Prof. Willy Van Eeckhout.

Wij kunnen aan zijn nagedachtenis geen betere hulde brengen dan het merkwaardig artikel te reproduceeren dat in «De Standaard» aan hem gewijd werd, door Prof. Fernand Van Goethem.

* * *

Op 60-jarigen leeftijd is Prof. Willy Van Eeckhout overleden te Stavelot, den Vrijdag, 8 Juli 1938.

Dit droeve nieuws kwam onverwachts de drukke examenperiode van Juli storen. Weliswaar was Prof. W. Van Eeckhout sedert maanden ziek en was hij in de onmogelijkheid geweest, regelmatig zijn colleges in de Faculteit der Rechtsgeleerdheid te Leuven, over «Verzekeringen» gedurende het laatste academisch jaar te houden.

Nochtans was de hoop op herstel zeer levendig gebleven. Hij zelf had aangekondigd dat hij de examens van zijn studenten zou komen afnemen. En aan ondergeteekende had hij nog op 23 Juli l.l., een vriendelijken brief

gestuurd uit Stavelot, waar hij in zijn pas-opgebouwde villa met den zangerigen moelen naam «Chante-Grive» zijn gezondheid was gaan verzorgen. In dien brief, met het breede rechte opene geschrift stond te lezen: «Ja, ik heb een leelijken knak gekregen; ben echter aan de beterhand en hoop dat een verblijf van 3 maanden op mijn buitengoed te Stavelot, mij heelemaal zal opknappen».

De Voorzienigheid heeft er anders over beschikt.

* * *

Wanneer wij thans onze herinneringen aan Prof. W. Van Eeckhout met piëteit en oprechte droefheid voor ons opwekken, treft ons vooreerst een eigenschap waaromtrent er wel geen twijfel kan bestaan: Prof. Van Eeckhout was een onzer meest bevoegde specialisten inzake Verzekeringsrecht.

Er was een merkwaardige eenheid in zijn wetenschappelijke en professionele bedrijvigheid.

Lang voor den oorlog gaf hij in samenwerking met Lodewijk Dosfel, een studie uit over «De Belgische ongevallenwet met aantekeningen aan de voorbereidende werkzaamheden en de beraadslagingen in de beide Kamers ontleend» 1905, 2de druk, Dendermonde, Van Lantschoot, 1906).

De tekst van deze studie was trouwens eerst verschenen in het «Rechtskundig Tijdschrift van België» in den zesden jaargang van dit Vlaamsch tijdschrift, 1904, waarvan Prof. Van Eeckhout tot heden toe getrouw is gebleven en waarin hij laatst in 1930 nog zijn merkwaardige lezing, gehouden op het 16e Rechtskundig Congres te Antwerpen, publiceerde over «Ontstaan en ontwikkeling van het verzekeringscontract» (jaargang 1930, blz. 372 tot 388).

Tusschen zijn eerste boek over de ongevallenwet van 1905, waarbij dient gevoegd zijn «Schets van het Belgisch Handelsrecht» met medewerking van Lodewijk Dosfel uitgegeven (1907, Van Lantschoot, Dendermonde) en zijn laatste boek dat in 1937 van zijn hand verscheen ook in het Nederlandsch «Inleiding tot de Verzekering» (een bd in 8° van 212 blz.; uitgever Bruylant, Brussel, en Belinfante, 's Gravenhage, met een woord vooraf van Prof. Mr. E. Van Dievoet), ligt een literaire bedrijvigheid, die zich geheel rond het Verzekeringsrecht beweegt.

Naast verschillende bijdragen in de «Bulletin des Assurances» in het «Rechtskundig Weekblad», laatst nog in «Elckerlyc», verdienen vooral zijn grotere werken onze aandacht. Vooreerst zijn «Manuel d'Assurances; Principes généraux - Incendie - Vie - Accidents», in 1929 uitgegeven in de verzameling van Moreele, Juridische en Sociale Studiën (145 blz.), maar vooral zijn groot tractaat «Le Droit des assurances terrestres. Traité théorique et pratique» (2de uitgave, Bruylant, Brussel, 1933, 500 blz.).

Door dit groot tractaat over Belgisch Verzekeringsrecht, is W. Van Eeckhout opgestegen tot een ware autoriteit op zijn gebied. In talrijke vonnissen van onze rechtbanken wordt voortdurend op het gezag van dit meesterlijk boek beroep gedaan; in dit werk wordt verder de uiteindelijke verklaring gevonden niet enkel voor het mandaat van scheidsrechter dat zeer dikwijls aan Van Eeckhout werd opgedragen, maar ook voor zijn solied-gevestigde faam als specialist in Verzekeringsrecht zoowel in België, als in het buitenland.

Niemand verwondert er zich over, dat Brunet, Servais en Resteau voor het deel over de Verzekeringen in hun grootscheepsche thans negen-deelen bedragende «Répertoire pratique de Droit Belge», op Van Eeckhout beroep deden (zie Deel I. blz. 512 tot 557, Bruylant, Brussel, 1930). Wanneer het groote Italiaansche tijd-

schrift «Assicurazioni», zijn monumentaal handboek over de private verzekeringen in de wereldwetgeving aanlegt, komt haast vanzelfsprekend Van Eeckhout aan het woord over het Belgische Verzekeringsrecht: «Lineamenti generali della legislazione belga sulle assicurazioni private (Roma, 1934, Deel II, 156 blz.).»

In 1934 bij de oprichting van den Nederlandschen leerstoel over «Verzekeringen» (optie-leergang, overeenkomstig de jongste Belgische wet op het Hooger Onderwijs, 1929) in de Faculteit der Rechtsgeleerdheid te Leuven werd dan ook Van Eeckhout tot rector aangesteld, als een onzer meest bevoegde Vlaamsche specialisten in dit vak.

Bij de openingsplechtigheid van het Academisch jaar 1934-35 mocht Zijne Excellentie Monseigneur P. Ladéuze, rector magnificus van onze Alma Mater, Willy Van Eeckhout verwelkomen onder bewoordingen, die wij thans niet zonder ontroering lezen: «M. Van Eeckhout, is een gezag op zijn gebied (... est une autorité en la matière)». Rechtskundig adviseur van verschillende groote verzekeringsmaatschappijen, heeft hij vele studies gepubliceerd over verzekeringsvraagstukken in verschillende tijdschriften en collecties; hij heeft over het verzekeringsrecht een groot tractaat uitgegeven, dat overal wordt hooggeschat en dat reeds twee uitgaven beleefde.» (Jaarboek, Univ. te Leuven 1934-1936, blz. 736).

Prof. Van Eeckhout heeft zijn taak als professor zeer ter harte genomen. Zijn leergang werd door de studenten, de laatste jaarstudenten van het 3e Doctoraat in de Rechten, met voorkeur als optie-vak verkozen. En het was te hunnen behoeve, dat hij in 1937, zijn Inleiding tot de Verzekering uitgaf.

Men kan van hem zeggen, dat hij zijn vak, door en door, beheerschte. Zijn dagelijksche betrekkingen met de vraagstukken omtrent het verzekeringsrecht hadden hem met al de practische aspecten ervan vertrouwd gemaakt, en zijn theoretische kennissen werden voortdurend door dit contact met de werkelijkheid der verzekeringscontracten verrijkt.

Zelfs de jaren, die hij als advocaat en als substituut van den Procureur des Konings, te Kortrijk zijn geboortestad, had doorgebracht, kwamen hem nog in zijn specialisatie ten goede, omdat deze gerechtelijke medewerking hem ook met deze zijde van het juridisch positief gebouw had vertrouwd gemaakt.

* * *

Ook als mensch, was Prof. Van Eeckhout zeer gewaardeerde hoedanigheden: uitnemende vriendelijkheid; bescheidenheid; dienstwilligheid; gewetensvolle nauwgezetheid in het vervullen van zijn verplichtingen.

Het is met diep en oprecht leedwezen dat wij zijn verscheiden betreuren.

Zijn laatste levensjaren waren erg beproefd geweest. Maar, moedig was hij alles te boven gekomen. Hij had gehoopt in de rustige omgeving van de Waalsche Hooge Vennen met zooveel rijk natuurschoon gezegend, nog vele plannen te kunnen verwezenlijken, ook voor den vooruitgang van onze jonge Nederlandsche Rechtswetenschap die hem vanaf zijn jeugd zoo duurbaar was gebleven, en voor den bloei van het Belgisch Verzekeringsrecht, dat thans op het punt staat een noodige verjongingskuur te ondergaan.

Hij laat een plaats open die niet gemakkelijk zal worden gevuld.

Wij brengen een ontroerde hulde aan zijn nagedach-

tenis. Na zijn onverpoosden arbeid, waarvan weinigen de groote omvang kunnen beseffen is thans de rust ingetreden.

Hij ruste in vrede.

BALIELEVEN

VLAAMSCHER CONFERENTIE DER BALIE TE GENT

Op Donderdag, 7 Juli j.l., heeft de Vlaamsche Conferentie der balie te Gent haar nieuw bestuur voor het rechterlijk jaar 1938-1939 als volgt samengesteld:

Voorzitter: Mr G. Varendonck.

Secretaris-schatbewaarder: Mr Jos. Vermeulen.

Raadsleden: Mrs Matthys Maur., Raes J., Duchêne Fern., Stals Marc, De Smet Ger.

De nieuwe voorzitter hield een korte toespraak waarin hij hulde bracht aan aftredenden voorzitter Mr F. Duchêne en secretaris Mr Stals. Hij herinnerde er men voldoening aan dat bij de laatste verkiezing voor den tuchtraad de Vlaamsche kandidaten een succes hebben geboekt dat het beste verhoppen laat voor de toekomst.

BALIE VAN HASSELT

In de algemeene vergadering van 14 Juli 1938 werd de Raad van de Orde samengesteld als volgt:

Stafhouder: Mter Fritz Willems, uittredend stafhouder.

Leden: Mter Demal, te St-Truiden; Mter Koninckx, Mter Gruyters en Mter Verpoorten, te Hasselt.

BALIE VAN GENT

In algemeene vergadering, in datum van 14 Juli 1938, werd de Tuchtkamer der Pleitbezorgers bij de rechtbank van eersten aanleg te Gent, als volgt samengesteld, voor het rechterlijk jaar 1938-1939:

Voorzitter: Mr Albert Torck.

Syndicus: Mr Oscar Verdonck.

Sekretaris: Mr André Rodenbach.

Schatbewaarder: Mr Oscar Vergeynst.

Verslaggever: Mr Pierre Papillon.

MEDEDEELINGEN

Het Staatsblad van 31 Juli 1938 bevat de vragen welke ter behandeling voorgesteld worden aan de mededingers voor den universitair wedstrijd van 1938-40 (tijdsbestek: achttien maanden).

Wij deelen hieronder de lijst van de vragen mede betreffende de Faculteit der rechtsgeleerdheid.

Faculteit der rechtsgeleerdheid.

1e GROEP. — *Romeinsch recht.*

1. Men vraagt een studie over het oudste Romeinsche testament.

2. Men vraagt een studie over het ontstaan van het huwelijk «sine manu».

3. Men vraagt een studie over de pauliaansche actie in het Romeinsch recht.

4. Men vraagt een algemeene studie over de wetgeving van Theodosius de Tweede en Valentinianus de Derde.

2e GROEP. — *Burgerlijk recht, handelsrecht, internationaal privaatrecht, fiscaal recht.*

1. Men vraagt een studie over het pact over een nog niet opengevallen nalatenschap volgens de Belgische rechtspraak en de Belgische rechtsleer.
2. Men vraagt een studie over het juridisch begrip van de «voorwaarde» (in den zin der artikelen 1168 en volgende van het (Burgerlijk Wetboek).
3. Men vraagt een studie over de evolutie der theorie van de loopende rekening volgens de laatste rechtspraak in België en in Frankrijk.
4. Men vraagt een studie over de beperkingen, sinds twintig jaar aan de bindende kracht van de overeenkomst gebracht, door den wetgever, de rechtspraak en de rechtsleer.

3e GROEP. — *Strafrecht.*

1. Er wordt een grondige studie gevraagd over den penitentiairen arbeid en het spaargeld van den veroordeelde.
2. Men vraagt een studie over het beteugelen der misdrijven gepleegd door groepen of vereenigingen.
3. Men vraagt een studie over de door den rechter te vervullen rol in de uitvoering der straffen en der beveiligingsmaatregelen.
4. Men vraagt een studie over den invloed van het gewijsde in strafzaken op de beslissingen van de burgerlijke rechtbank, met inachtneming van de nieuwe rechtspraak van het Hof van Verbreking.

4e GROEP. — *Staats- en bestuurswetenschappen.*

1. Men vraagt eene critische studie over de beginselen en over de toepassing van de wet van 11 April 1936 inzake onteigening.
2. Men vraagt eene critische studie over de gerechtelijke bevoegdheid der bestendige deputaties in België, en de wijze van uitoefening ervan, met eene gemotiveerde uiteenzetting van de hervormingen die wenschelijk in deze inrichting zouden kunnen ingevoerd worden.
3. Men vraagt een critische studie over het statuut der Rijksambtenaren en over de mogelijkheid van de uitbreiding ervan tot de gemeentelijke ambtenaren.
4. Men vraagt een studie betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten, in de verschillende landen van Europa, hoofdzakelijk met het oog op hun juridischen grondslag.

5e GROEP. — *Geschiedenis van het recht en het natuurrecht.*

1. Men vraagt een studie over Ph. Wielant en zijn werken.
2. Men vraagt een studie over de spreuk: «Propres ne remontent».
3. Men vraagt een studie over het ontstaan van het begrip der commutatieve contracten.
4. Men vraagt een studie over de verhouding tusschen Staat en Individu, volgens het natuurrecht.

6e GROEP. — *Rechterlijke organisatie, bevoegdheid, burgerlijke rechtspleging en strafvordering, notarieel recht.*

1. Men vraagt een studie over het verhoor op vraagpunten.
- Men vraagt een studie betreffende het bevel op verzoekschrift en het eventueel verhaal tegen bedoeld bevel.
3. Men vraagt een studie over de bevoegdheid der nationale rechtbanken inzake toepassing van het

niet-geschreven volkenrecht, inzonderheid over de Belgische rechtsleer en rechtspraak in dezen.

4. Men vraagt een critisch onderzoek van de Belgische rechtspraak omtrent het bevel op verzoekschrift, in het bijzonder met het oog op de vraag van het rechterlijk gewijsde en de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen tegen de beslissing.

TIJDSCHRIFTEN

DE GEMEENTE. — Nr. 6-7. — Urbanisme en de wet. — Raadplegingen. — Wetgeving. — Rechtsleer. — Rechtspraak.

RECHTSKUNDIG TIJDSCHRIFT. — Nr. 4. — Juli-Augustus 1938. — De Wording van het Eigendomsbegrip in het oud Romeinsch Recht, Prof. J. G. A. Wilms. — De handelszaak naar haar inhoud en wezen, Mr Willy De Groote. — Einde van het Scheidsgerecht, Mr R. Van Lennep. — Nieuwe beginselen in onze Sociale Wetgeving, Dr. W. Leën.

TIJDSCHRIFT VOOR NOTARISSEN. — Nr. 8. — Augustus 1938. — R. Rens: De Voogdij over de natuurlijke kinderen ingericht door de wet van 7 Maart 1938.

NEDERLANDSCH JURISTENBLAD. — Nr. 27. — 2 Juli 1938. — Prof. Mr J. Van Oven en Mr G. E. Langemeijer, De vergadering in Middelburg. — Pr. H. J. P. Hemsing: Is artikel 83 B. W. oprecht gemeend?

Nr. 28. — 6 Augustus 1938. — Mr. J. Th. Smalbraak, De staat van faillissement. — Mr Ch. Petit, De godsdienst der van rijkswege verpleegden en onder toezicht gestelden.

Nr. 29. — Het regeeringsjubileum van H. M. de Koningin. — Prof. Mr J. C. van Oven: Schijnacte en Constitutum Possessorium.

Nr. 30. — Prof. Mr J. H. W. Verzijl, De facultatieve clause in de praktijk der internationale rechtspraak (1). — Mr J. C. de Miranda Jr., Werkelijk Modern Procesrecht.

ECONOMISCHE TIJDINGEN. — Nr. 13. — 10 Juli 1938. — De Fotografische Nijverheid in België (vervolg en slot) door Carlos Gevaert.

JOURNAL DES TRIBUNAUX. — Nr. 3541. — 10 Juli 1938. — Fédération des Avocats belges: Assemblée générale ordinaire du 25 juin 1938.

LA BELGIQUE JUDICIAIRE. — Nr. 12. — 15 Juni 1938. — Etudes sur la communauté légale, door J. Van de Velde-Winant.

Nr. 13. — 1 Juli 1938. — A nos abonnés. — Jurisprudence.

DEUTSCHES RECHT. — Nr. 13-14. — 15 Juli 1938. — Das rechtsphilosophische Lebenswerk Rudolf Stammlers, Prof. Larenz. — Der Reichsrechtsführer zu Judenfrage. — Kunst und Recht, Ziegler. — Die Rechtswahrer in der Dichtung, Carl Haensel. — Richter und Dichter, Erich Brautlacht. — Bühnendichtung und Recht, von Zwehl. — Lüneburger Rechtsdenkmäler, Prof. Reinecke. — Der Niederschlag des Soester Rechts in der Soester Kunst, D. Schwartz. — Paul Ernst als Wegbahner der deutschen Rechtserneuerung, Wachler.

De Vlijt, Nationalestr., 46, Antwerpen, A. Somville, best.